

บทที่ 7

ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ สู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

1 บทนำ และสาระของยุทธศาสตร์

การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่ทิศทางการเติบโตที่มุ่งพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศให้เข้มแข็งและสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการในภาคการผลิตและบริการให้ใช้ภูมิปัญญา วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ เพื่อยกระดับสู่การผลิตและการให้บริการฐานความรู้และที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และการเชื่อมโยงระหว่างสาขาการผลิต การสร้างภูมิคุ้มกัน และการบริหารความเสี่ยง รวมทั้งการสร้างระบบการแข่งขันที่เป็นธรรมทั้งการค้าและการลงทุน ตลอดจนสร้างกลไกการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาสู่ประชาชนทุกภาคส่วนอย่างเป็นธรรม นำไปสู่การพัฒนาประเทศที่มั่นคง มีคุณภาพ และยั่งยืน จึงได้กำหนดเป้าหมายและแนวทางการพัฒนา ดังนี้

1.1 เป้าหมายการพัฒนา

1.1.1 เศรษฐกิจขยายตัวอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

1) เศรษฐกิจขยายตัวอย่างเหมาะสมและมีเสถียรภาพ และอัตราเงินเฟ้อเฉลี่ยไม่เกินร้อยละ 3.5 ต่อปี

2) ผลผลิตภาพการผลิตรวมเพิ่มขึ้นเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3.0 ต่อปี

3) เพิ่มสัดส่วนมูลค่าภาคเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรให้ได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 16.0 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ และเพิ่มสัดส่วนมูลค่าภาคบริการให้ได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50.0 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ รวมทั้งยกระดับอุตสาหกรรมสู่การผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ชุมชน และมีมูลค่าสูง

4) พัฒนาศินค้าและบริการสร้างสรรค์ให้มีอัตราการขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5.0 ต่อปี

1.1.2 เลื่อนอันดับความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศโดย IMD เป็นอันดับ 16 ของโลกและเพิ่มอันดับความสามารถในการประกอบธุรกิจให้เป็น 1 ใน 10 ของโลก

1.1.3 เพิ่มสัดส่วนค่าใช้จ่ายการลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาเป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ 1.0 และเพิ่มขึ้นเป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ 2.0 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในระยะต่อไป โดยมีสัดส่วนการลงทุนวิจัยและพัฒนาของภาคเอกชนต่อภาครัฐเพิ่มขึ้นเป็น 70 : 30

1.1.4 ลดสัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศให้ต่ำกว่าร้อยละ 15.0 และเพิ่มสัดส่วนการขนส่งทางรางเป็นร้อยละ 5.0

1.1.5 เพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือกต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายไม่น้อยกว่าร้อยละ 19.0 ลดสัดส่วนการนำเข้าพลังงานจากต่างประเทศลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 3.0 และลดความเข้มการใช้พลังงานลงร้อยละ 2.0

1.2 แนวทางการพัฒนา

1.2.1 **การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่มีคุณภาพและยั่งยืน** โดยปรับโครงสร้างการค้าและการลงทุนให้สอดคล้องกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของเอเชีย แอฟริกา และเศรษฐกิจภายในประเทศ ปรับโครงสร้างภาคบริการให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมบนฐานความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม พัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ โดยสนับสนุนการพัฒนาธุรกิจสร้างสรรค์ตามแนวทางเครือข่ายวิสาหกิจ การพัฒนาเมืองสร้างสรรค์ เสริมสร้างศักยภาพของผู้ประกอบการและบุคลากรในการใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มมูลค่าของสินค้าและบริการทุกสาขา พัฒนาภาคเกษตรบนฐานการเพิ่มผลิตภาพในการผลิตและยกระดับการสร้างมูลค่าเพิ่มด้วยเทคโนโลยีและกระบวนการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรม ด้วยการมุ่งเน้นการใช้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ สู่อุตสาหกรรมสีเขียวและคาร์บอนต่ำบนฐานความรู้เชิงสร้างสรรค์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

1.2.2 **การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม** ให้เป็นพลังขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน โดยสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาและประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม เพื่อส่งเสริมการใช้ความคิดสร้างสรรค์และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับภาคการผลิต และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมให้ทั่วถึงและเพียงพอทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพในลักษณะของความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน

1.2.3 **การพัฒนาความสามารถในการแข่งขันที่มีประสิทธิภาพ เท่าเทียม และเป็นธรรม** โดยพัฒนาตลาดเงินและตลาดทุน ให้เอื้อต่อการปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการ และเป็นช่องทางการออมเงินของประชาชน พัฒนากำลังแรงงานและตลาดแรงงานให้สอดคล้องกับภาคการผลิตและบริการ พัฒนาระบบการจัดการทรัพยากรสินทรัพย์ ตั้งแต่ส่งเสริมการจดทะเบียน การใช้ ไปจนถึงการคุ้มครองทรัพยากรสินทรัพย์ เพื่อสนับสนุนให้มีการนำผลงานวิจัย นวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ และภูมิปัญญา พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ สร้างความมั่นคงด้านพลังงาน พร้อมทั้งปฏิรูปกฎหมาย กฎ และระเบียบต่างๆ ทางเศรษฐกิจ ในด้านต่างๆ

1.2.4 **การบริหารจัดการเศรษฐกิจส่วนรวมอย่างมีเสถียรภาพ** โดยการบริหารจัดการด้านการเงิน ในการดำเนินนโยบายการเงินที่มีความเหมาะสมกับสถานการณ์แวดล้อมและทันต่อเหตุการณ์ เพิ่มบทบาทตลาดทุนในระบบเศรษฐกิจ ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานทางการเงิน พัฒนากลไกการเฝ้าระวังความผันผวนทางเศรษฐกิจและพัฒนาระบบเตือนภัยแบบองค์รวม เพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเงินทุนระหว่างประเทศ เพิ่มบทบาทของสกุลเงินเอเชียในตลาดระหว่างประเทศ รักษาระดับการออมและการลงทุนของประเทศให้เหมาะสม และการบริหารจัดการด้านการคลัง โดยปรับปรุงระบบการคลังภายใต้ของประเทศ เพิ่มประสิทธิภาพของการจัดสรรและการบริหารงบประมาณ ป้องกันความเสี่ยงทางการคลัง พัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจ ส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้ามีส่วนร่วมในการลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการให้บริการขั้นพื้นฐานของภาครัฐเพิ่มขึ้น และเสริมสร้างความเข้มแข็งทางการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

2 สถานการณ์ด้านเศรษฐกิจในภาพรวม

เศรษฐกิจในช่วงปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ขยายตัวร้อยละ 6.4 สูงกว่ากว่าปี 2554 ที่ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 0.1 และแนวโน้มเศรษฐกิจไทยในปี 2556 จะขยายตัวในเกณฑ์ดี มีปัจจัยสนับสนุนจากการขยายตัวของอุปสงค์ในประเทศ โดยเฉพาะการบริโภคและการลงทุนภาคเอกชน ซึ่งมีการขยายตัวสูงถึงร้อยละ 6.7 และร้อยละ 14.4 ตามลำดับ ส่งผลให้สัดส่วนของอุปสงค์ในประเทศต่อ GDP เพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยร้อยละ 160 ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 เป็นร้อยละ 171 ในปี 2555 อย่างไรก็ตาม ปัจจัยสนับสนุนการขยายตัวดังกล่าวเป็นปัจจัยสนับสนุนในระยะสั้นโดยเฉพาะ (1) แรงส่งจากการบริโภคและการลงทุนเพื่อชดเชยความเสียหายจากภาวะน้ำท่วม ซึ่งส่งผลให้อุปสงค์ในประเทศขยายตัวสูงทั้งในด้านการบริโภคและการลงทุนทั้งของภาคเอกชนและภาครัฐ (2) ฐานการขยายตัวที่ต่ำในไตรมาสสุดท้ายของปี 2555 ซึ่งเป็นแรงส่งสำคัญที่ทำให้เศรษฐกิจไทยในไตรมาสดังกล่าวขยายตัวร้อยละ 19.1 และทำให้เศรษฐกิจทั้งปีขยายตัวร้อยละ 6.5 และ (3) แรงส่งจากมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจและนโยบายของรัฐบาล อาทิ มาตรการคืนภาษีให้กับผู้ซื้อรถยนต์คันแรก ในขณะที่มูลค่าการส่งออกสินค้าและบริการขยายตัวในเกณฑ์ต่ำที่ร้อยละ 2.6 เนื่องจากภาคอุตสาหกรรมการผลิตที่มุ่งเน้นการส่งออกยังอยู่ในช่วงฟื้นตัวจากปัญหาอุทกภัยในปี 2554 และผลกระทบซ้ำเติมจากปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจในกลุ่มประเทศยูโรโซน ซึ่งส่งผลให้เศรษฐกิจโลกในช่วงครึ่งหลังของปี 2555 ชะลอตัวลงรุนแรง เป็นผลให้สัดส่วนของการส่งออกสินค้าปรับตัวลดลงจากร้อยละ 65.3 ในปี 2554 เป็นร้อยละ 61.9 ในปี 2555 ในด้านโครงสร้างการผลิต การชะลอตัวของกิจกรรมการผลิตภาคอุตสาหกรรมที่มีสาเหตุมาจากปัญหาอุทกภัยและการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก ส่งผลให้สัดส่วนของภาคอุตสาหกรรมต่อ GDP ปรับตัวลดลงจากเฉลี่ยร้อยละ 57.2 ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 เป็นร้อยละ 56.9 ในปี 2555 ในขณะที่สัดส่วนของภาคบริการที่ปรับตัวเพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยร้อยละ 34.0 ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 เป็นเฉลี่ยร้อยละ 34.7 ในปี 2555

เสถียรภาพทางเศรษฐกิจยังอยู่ในเกณฑ์ดี ในด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในประเทศ อัตราเงินเฟ้อในปี 2555 ที่อยู่ที่ร้อยละ 3.0 เทียบกับร้อยละ 3.8 ในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 และต่ำกว่าเป้าหมายในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ซึ่งกำหนดไว้ที่เฉลี่ยร้อยละ 3.5 ในขณะที่อัตราการว่างงานปรับตัวลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ 0.68 ในปี 2554 เป็นร้อยละ 0.66 ในปี 2555 สอดคล้องกับการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโดยภาพรวมและส่งผลให้อัตราการว่างงานทั้งปีอยู่ในระดับต่ำเฉลี่ยเพียงร้อยละ 0.7 อย่างไรก็ตาม ความจำเป็นในการฟื้นฟูบูรณะประเทศ การกระตุ้นเศรษฐกิจ และการดำเนินนโยบายของรัฐบาลในการสร้างความเข้มแข็งให้กับอุปสงค์ภายในประเทศส่งผลให้สัดส่วนหนี้สาธารณะต่อ GDP ปรับตัวเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 40.3 ณ สิ้นปี 2554 เป็นร้อยละ 43.4 ณ สิ้นปี 2555

สำหรับเสถียรภาพทางเศรษฐกิจภาคต่างประเทศยังมีความเข้มแข็ง แม้ว่าผลกระทบจากปัญหาอุทกภัยและการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลกจะทำให้ดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุลลดลงจากเฉลี่ยร้อยละ 4.0 ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 เป็นร้อยละ 0.8 ในปี 2555 แต่ดุลการชำระเงินยังคงเกินดุล ซึ่งส่งผลให้เงินสำรองระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นต่อเนื่องจาก 1.75 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ ณ สิ้นปี 2554 เป็น 1.81 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ ณ สิ้นปี 2555 คิดเป็น 2.8 เท่าของหนี้สินต่างประเทศระยะสั้น ในขณะที่อัตราแลกเปลี่ยนเฉลี่ยทั้งปี 2555 อยู่ที่ 31.1 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ เทียบกับเฉลี่ย 30.5 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2554 อย่างไรก็ตาม แรงกดดันด้านการแข็งค่าของอัตราแลกเปลี่ยนเริ่มเพิ่มสูงขึ้นอย่างชัดเจนในช่วงไตรมาสสุดท้ายของปี 2555 ตามการดำเนินมาตรการขยายปริมาณเงินของประเทศอุตสาหกรรมหลัก

โดยภาพรวม แม้ว่าเศรษฐกิจไทยในปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 จะขยายตัวในเกณฑ์สูง เสถียรภาพทางเศรษฐกิจอยู่ในเกณฑ์ดี และโครงสร้างทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ก็ตาม แต่เศรษฐกิจไทยในช่วงที่เหลือของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ยังคงมีความท้าทายจากปัจจัยที่สำคัญๆ 4 ประการคือ ประการแรก ปัจจัยสนับสนุนการขยายตัวของอุปสงค์ภายในประเทศซึ่งเป็นแรงขับเคลื่อนอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจในปี 2555 มีแนวโน้มที่จะอ่อนแรงลงตามลำดับ โดยเฉพาะแรงขับเคลื่อนจากมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นและแรงส่งจากรายจ่ายเพื่อฟื้นฟูบูรณะประเทศในช่วงหลังภาวะอุทกภัย ประการที่สอง ภาคการส่งออกยังมีข้อจำกัดในการขยายตัวจากเศรษฐกิจโลกที่ยังอยู่ในช่วงปรับตัวจากภาวะความไม่สมดุล ซึ่งส่งผลให้อุปสงค์โดยรวมของตลาดโลกยังมีแนวโน้มที่จะยังอยู่ในช่วงชะลอตัวซึ่งทำให้การแข่งขันในตลาดโลกมีความรุนแรง และการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างค่าเงินสกุลหลัก ประการที่สาม แรงกดดันด้านฐานะทางการคลังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามการดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นและการดำเนินโครงการลงทุนขนาดใหญ่ของภาครัฐ และประการที่สี่ การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันยังเป็นไปอย่างล่าช้า

3 การบรรลุเป้าหมายของยุทธศาสตร์

การพัฒนาประเทศตามยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 มีความก้าวหน้าตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนฯ ดังนี้

3.1 เศรษฐกิจมีการขยายตัวไปในทิศทางที่ดีขึ้นเป็นลำดับ แม้ว่าการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ผ่านมา มีความผันผวน เพราะต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ต่างๆ มากมาย แต่รัฐก็สามารถดำเนินมาตรการแก้ไขได้ จนทำให้เศรษฐกิจฟื้นตัวและมีเสถียรภาพสูงขึ้น อาทิ สามารถควบคุมอัตราเงินเฟ้อได้ใกล้เคียงกับเป้าหมายที่กำหนดที่โดยทั้งปี 2555 อัตราเงินเฟ้อเท่ากับร้อยละ 3.0 เป็นผลมาจากการลดลงของราคาอาหารสดโดยเฉพาะเนื้อสัตว์ เป็ด ไก่ และสัตว์น้ำเป็นสำคัญ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังคงต้องปรับโครงสร้างการผลิตสู่การผลิตที่มีคุณภาพและยั่งยืนด้วยการเพิ่มผลิตภาพการผลิตและคุณค่าของสินค้าและบริการบนฐานความรู้และสร้างสรรค์อย่างต่อเนื่อง ผลิตภาพการผลิตรวมเฉลี่ยเป็นร้อยละ 3.69 ในปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 สูงกว่าเป้าหมายที่กำหนดให้เพิ่มสูงขึ้นเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3 ต่อปี ส่วนหนึ่งเพราะการลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาปรับตัวเพิ่มขึ้นเล็กน้อย แม้ว่าต้นทุนโลจิสติกส์ยังสูง เมื่อเทียบกับต่างประเทศ เป็นผลให้อัตราการขยายตัวของภาคการผลิตและบริการยังต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 โดย ในปี 2555 แม้ว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ขยายตัวร้อยละ 6.4 สูงกว่าปี 2554 อยู่ที่ร้อยละ 0.10 แต่เมื่อพิจารณาภาคการผลิต พบว่า ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวร้อยละ 7 ภาคเกษตรกรรมร้อยละ 3.1 ของ GDP ในขณะที่สัดส่วนของการผลิตสินค้าและบริการสร้างสรรค์มีอัตราการขยายตัวประมาณ 0.4 ในปี 2555 ซึ่งยังต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ร้อยละ 5 ต่อปี

3.2 อันดับความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศโดย IMD ดีขึ้นเป็นอันดับ 27 ในปี 2556 จากอันดับที่ 30 ในปี 2555 ในขณะที่อันดับความสามารถในการประกอบธุรกิจของประเทศไทยโดยธนาคารโลกแยกลงเป็นอันดับที่ 18 ในปี 2556 เดิมอันดับที่ 17 ในปี 2555 ซึ่งทั้งสองยังต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนด คือเป็นอันดับที่ 16 ของโลกโดย IMD และอันดับความสามารถในการประกอบธุรกิจให้เป็น 1 ใน 10 ของโลก

3.3 ค่าใช้จ่ายและการลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาปรับเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจากร้อยละ 0.24 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในปี 2552 เป็นร้อยละ 0.26 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในปี 2554 เนื่องจากค่าใช้จ่ายทางการวิจัยและพัฒนาของภาคเอกชนมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น โดยสัดส่วนการลงทุนวิจัยและพัฒนาของภาคเอกชนต่อภาครัฐเพิ่มขึ้นจาก 41:59 เป็น 42:58 ในช่วงปี 2552 และ 2554 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ยังคงห่างไกลจากเป้าหมายที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 1 เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนา ฉบับที่ 11 ในปี 2559 และเพิ่มขึ้นเป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ 2.0 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในระยะต่อไป โดยมีสัดส่วนการลงทุนวิจัยและพัฒนาของภาคเอกชนต่อภาครัฐที่ 70:30

3.4 สามารถควบคุมต้นทุนโลจิสติกส์ให้มีสัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่ำกว่าร้อยละ 15 ตามเป้าหมายที่กำหนด โดยในปี 2555 อยู่ที่ร้อยละ 14.3 แต่การเพิ่มสัดส่วนการขนส่งทางรางยังอยู่ที่ร้อยละ 2 ซึ่งมีเป้าหมายให้เป็นร้อยละ 5.0 เมื่อสิ้นสุดแผนฯ 11

3.5 ประสิทธิภาพการใช้พลังงาน (Energy Intensity) หรือความเข้มการใช้พลังงาน และสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย มีทิศทางพัฒนาที่สอดคล้องกับเป้าหมายตัวชี้วัดด้านพลังงานของแผนพัฒนา ฉบับที่ 11 โดยในปี 2555 ตัวชี้วัดด้านประสิทธิภาพการใช้พลังงาน อยู่ที่ 15.0 ลดลงจากปี 2554 ประมาณร้อยละ 1.9 ในขณะที่สัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย (รวม NGV) อยู่ที่ร้อยละ 13.0 เพิ่มขึ้นจากปี 2554 ประมาณร้อยละ 9.2 อย่างไรก็ตาม สัดส่วนมูลค่าการนำเข้าพลังงานต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ อยู่ที่ร้อยละ 12.7 เพิ่มขึ้นจากปี 2554 ประมาณร้อยละ 8.5 โดยในปี 2555 ประเทศไทยนำเข้าพลังงานจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 14.3

ตารางที่ 1 : การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนปีแรกของแผนพัฒนา ฉบับที่ 11

เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	แผนฯ 10					แผนฯ 11
		2550	2551	2552	2553	2554	2555
1. เศรษฐกิจขยายตัวอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน							
1.1 เศรษฐกิจขยายตัวอย่างเหมาะสมและมีเสถียรภาพและอัตราเงินเฟ้อเฉลี่ยไม่เกินร้อยละ 3.5 ต่อปี	1. อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (ร้อยละ)	5.04	2.48	-2.33	7.80	0.10	6.4
	2. อัตราเงินเฟ้อ (ร้อยละ)	2.20	5.40	-0.90	3.30	3.80	3.0
1.2 ผลผลิตภาพการผลิตรวมเพิ่มขึ้นเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3.0 ต่อปี	1. ผลผลิตภาพการผลิตรวม (ร้อยละ)	2.16	-0.27	-4.23	5.14	-1.46	3.69
1.3 เพิ่มสัดส่วนมูลค่าภาคเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรให้ได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 16.0 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ และเพิ่มสัดส่วนมูลค่าภาคบริการให้ได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50.0 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ รวมทั้งยกระดับอุตสาหกรรมสู่การผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ชุมชน และมีมูลค่าสูง	1. มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (ล้านล้านบาท ณ ราคาประจำปี)	8.52	9.01	9.04	10.10	10.54	11.38
	1.1 สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาเกษตรต่อ GDP (ร้อยละ)	10.68	11.56	11.46	12.39	13.34	12.26
	1.2 สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมรวมสาขาอุตสาหกรรมต่อ GDP (ร้อยละ)	35.63	34.84	34.15	35.62	34.06	34.06
	1.3 สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาบริการและอื่นๆ ต่อ GDP (ร้อยละ)	53.69	53.60	54.38	51.98	52.66	53.75
1.4 พัฒนาลินค้าและบริการสร้าง	1. อัตราการขยายตัวของสินค้า	2.8	2	-3.9	2.1	0.4	0.4

เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	แผนฯ 10					แผนฯ 11
		2550	2551	2552	2553	2554	2555
สรรคิให้มีอัตราการขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5.0 ต่อปี	และบริการสร้างสรรคิ (ร้อยละ)						
2. เลื่อนอันดับความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศโดย IMD เป็นอันดับ 16 ของโลก และเพิ่มอันดับความสามารถในการประกอบธุรกิจให้เป็น 1 ใน 10 ของโลก	1. อันดับความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศที่จัดทำโดย IMD	33	27	26	26	27	30
	2. อันดับความสามารถในการประกอบธุรกิจโดยธนาคารโลก	18	15	12	12	19	17
3. เพิ่มสัดส่วนค่าใช้จ่ายการลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาเป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ 1.0 และเพิ่มขึ้นเป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ 2.0 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในระยยะต่อไป โดยมีสัดส่วนการลงทุนวิจัยและพัฒนาของภาคเอกชนต่อภาครัฐเพิ่มขิ้นเป็น 70:30	1. สัดส่วนค่าใช้จ่ายการลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP (ร้อยละ)	0.21	0.22	0.24	na	0.26**	na
	2. สัดส่วนการลงทุนวิจัยและพัฒนาของภาคเอกชนต่อภาครัฐ	45:55	37:63	41:59	na	42:58**	na
4. ลดสัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศให้ต่ำกว่าร้อยละ 15.0 และเพิ่มสัดส่วนการขนส่งทางรางเป็นร้อยละ 5.0	1. สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (ร้อยละ)	17.1	17.1	15.1	15.2	14.5*	na
	2. สัดส่วนการขนส่งทางราง(ร้อยละ)	2.2	2.4	2.0	2.1	2.0	2.0
5. เพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือกต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายไม่น้อยกว่าร้อยละ 19.0 ลดสัดส่วนการนำเข้าพลังงานจากต่างประเทศลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 3.0 และลดความเข้มการใช้พลังงานลงร้อยละ 2.0	1. สัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย (ร้อยละ)						
	- ไม่รวม NGV	5.4	6.3	7.0	7.9	9.0	9.9
	- รวม NGV	5.7	7.3	8.8	10.2	11.9	13.0
	2. สัดส่วนมูลค่าการนำเข้าพลังงานต่อ GDP (ร้อยละ)	9.8	12.7	8.8	9.5	11.7	12.7
3. ประสิทธิภาพการใช้พลังงาน (Energy Intensity)	15.2	15.0	15.7	15.3	15.3	15.0	

หมายเหตุ : *ประมาณการ

** ประมาณการเบื้องต้นโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ณ. ก.ค. 2556 ข้อมูลการสำรวจจริงจะดำเนินการแล้วเสร็จประมาณ ก.ย. 2556

4 ผลการพัฒนาตามยุทธศาสตร์

4.1 การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่มีคุณภาพและยั่งยืนมีความก้าวหน้าระดับหนึ่ง เพราะยังอยู่ในช่วงปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11

4.1.1 ประเทศไทยสามารถรักษาสัดส่วนการส่งออกในตลาดโลก แม้ว่าจะมีผลกระทบจากปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจของประเทศในสหภาพยุโรป และการแข็งค่าของเงินบาทอย่างต่อเนื่องในช่วงแผนฯ 10 และปีแรกของแผนฯ 11 สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า การเพิ่มขึ้นของอุปสงค์จากต่างประเทศตามภาวะการณ์ฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลก การเปิดการค้าเสรีอาเซียน และการดำเนินมาตรการสนับสนุนให้ผู้ประกอบการขยายตลาดการส่งออกอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการส่งออกกระจายไปสู่ตลาดที่ไม่ใช่ตลาดหลักมากขึ้น อาทิ ตลาดอาเซียน 9 ประเทศ และแอฟริกาใต้ มีการส่งออกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการใช้ประโยชน์ข้อตกลงการค้าเสรี โดยเฉพาะประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สำหรับสินค้าส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ รถยนต์และส่วนประกอบ เครื่องคอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ อิฐมอญและเครื่องประดับ และยางพารา

ตารางที่ 2 สัดส่วนการส่งออกสินค้าไปประเทศต่างๆ ปี 2554 - 2555

	หน่วย : ร้อยละ	
	2554	2555
สหรัฐอเมริกา	9.79	9.93
ญี่ปุ่น	10.72	10.23
EU (15)	10.85	9.51
อาเซียน (9)	24.28	24.71
ออสเตรเลีย	3.59	4.26
จีน	11.80	11.72
อินเดีย	2.33	2.39
ฮ่องกง	5.37	5.71
เกาหลีใต้	2.06	2.08
ไต้หวัน	1.24	1.25
แอฟริกาใต้	0.99	1.24
อื่น ๆ	16.98	16.97

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ โดยความร่วมมือจากกรมศุลกากร

4.1.2 การลงทุนจากต่างประเทศมีความผันผวน แต่ยังคงมีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจของไทย ในขณะที่การลงทุนของไทยในต่างประเทศมีแนวโน้มขยายตัวต่อเนื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น ภาวะเศรษฐกิจโลกตกต่ำ และการเพิ่มขึ้นของค่าจ้างแรงงาน โดย ในปี 2555 การลงทุนจากต่างประเทศมีมูลค่า 267,546.24 ล้านบาท เพิ่มร้อยละ 12.8 จากปี 2554 ประเทศที่เข้ามาลงทุนมากที่สุด ได้แก่ ญี่ปุ่นในสาขาการผลิตรถยนต์ และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

ตารางที่ 3 การลงทุนจากต่างประเทศ

ประเภทธุรกิจ	มูลค่า (ล้านบาท)		
	2553	2554 p	2555 p
A เกษตรกรรม การป่าไม้และการประมง	181.46	332.58	578.80
B การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	13,400.34	8,997.47	-13,060.81
C การผลิต	146,321.81	131,206.79	164,768.75
D ไฟฟ้า ก๊าซ ioni และระบบการปรับอากาศ	-1,685.94	2,138.18	800.61
F การก่อสร้าง	841.44	-2,410.13	-6,081.86
G การขายส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์	-1,930.20	8,854.26	14,658.32
H การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	-4,117.54	4,744.18	9,863.88
I ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	3,587.69	970.56	5,095.53
K กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย	73,691.38	40,822.73	24,049.14
L กิจกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์	31,006.10	33,859.30	24,082.99
อื่นๆ	28,525.50	7,669.31	42,790.89
รวม	289,822.04	237,185.24	267,546.24
อัตราการขยายตัว	74.13	-18.16	12.80

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ในขณะที่การลงทุนในต่างประเทศของไทยขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2555 มีมูลค่า 370,235.38 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 47.76 จากปี 2554 สาขาที่มีการลงทุนมากที่สุด ได้แก่ สาขาการเงินและประกันภัย การทำเหมือง สาขาการผลิต ซึ่งเป็นการลงทุนมากในกลุ่มประเทศอาเซียน และที่น่าสังเกตก็คือ สาขาการผลิต เกษตรกรรม การประมง การขายส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์ และการเงินและการประกันภัยมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว

ตารางที่ 4 การลงทุนของคนไทยในต่างประเทศ

ประเภทธุรกิจ	มูลค่า (ล้านบาท)		
	2553	2554 p	2555 p
A เกษตรกรรม การป่าไม้และการประมง	581.71	461.40	23,136.74
B การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	85,179.31	127,517.33	89,084.02
C การผลิต	31,112.91	54,246.62	81,212.57
D ไฟฟ้า ก๊าซ ioni และระบบการปรับอากาศ	4,474.85	7,134.20	2,413.01
F การก่อสร้าง	-716.16	-2,183.40	2,950.19
G การขายส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์	23,343.24	9,883.45	43,289.92
H การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	4,074.72	-1,236.83	912.90
I ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	-651.21	-341.03	1,449.10
K กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย	-14,618.09	31,619.18	89,964.09
L กิจกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์	8,467.00	2,426.02	2,103.61
อื่นๆ	302.14	21,034.37	33,719.23
รวม	141,550.41	250,561.30	370,235.38
อัตราการขยายตัว	-1.04	77.01	47.76

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

4.1.3 ผลผลิตภาพการผลิตรวมในช่วงปีแรกแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 เพิ่มขึ้น โดยในปี 2555 ผลผลิตภาพการผลิตรวมของไทยขยายตัวร้อยละ 3.69 สูงกว่าเป้าหมายที่กำหนดร้อยละ 3 ทั้งนี้ หากพิจารณาเชิงโครงสร้างระยะยาว จะพบว่าสัดส่วนของผลผลิตภาพการผลิตรวมต่อการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในระยะ 10 ปีตั้งแต่ปี 2546-2555 เฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 42.7 ขณะที่ทุนและแรงงานมีสัดส่วนร้อยละ 44.6 และ 12.5 ตามลำดับ ซึ่งให้เห็นว่าทุนยังเป็นปัจจัยหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย ดังนั้น การปรับปรุงผลผลิตภาพการผลิตรวมของประเทศให้สูงขึ้น จะทำให้เศรษฐกิจขยายตัวได้อย่างยั่งยืนและมั่นคง ทดแทนความผันผวนที่เกิดจากทุนที่แปรผันและเชื่อมโยงกับภาวะเศรษฐกิจโลกสูง

ตารางที่ 5 การขยายตัวของผลผลิตภาพการผลิตรวมรายสาขา ปี 2550 - 2555

หน่วย : ร้อยละ

ภาคการผลิต	2551	2552	2553	2554	2555
เกษตร	-0.33	-1.12	-7.38	2.20	-0.39
อุตสาหกรรม	2.60	-7.02	10.51	-5.40	2.95
บริการและอื่นๆ	-1.03	-2.93	2.72	1.52	4.84
รวม	-0.27	-4.23	5.14	-1.46	3.69

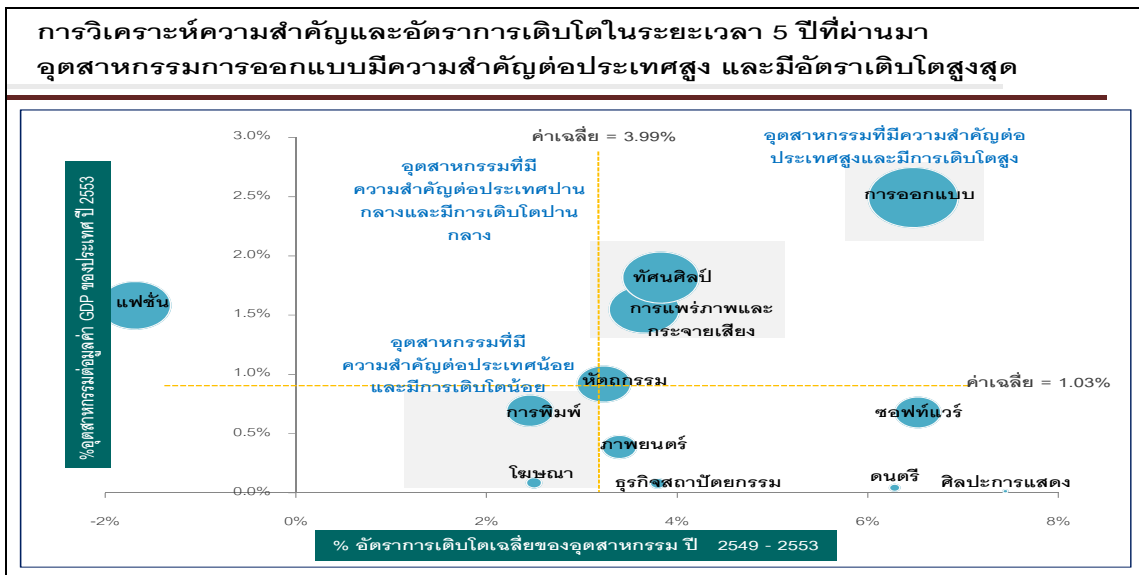
ที่มา : สำนักบัญชีประชาชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

หมายเหตุ : ผลผลิตภาพการผลิตรวม (Total Factor Productivity: TFP)

4.1.4 การปรับโครงสร้างภาคบริการ ในช่วงปีแรกของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 แม้วางยังไม่สามารถเพิ่มสัดส่วนภาคบริการต่อ GDP ได้ตามเป้าหมาย แต่ยังมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ โดยได้สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับภาคเศรษฐกิจที่แท้จริง ลดการขาดดุลการค้าของประเทศ และพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรผ่านการจ้างงานขนาดใหญ่ สำหรับสาขาธุรกิจที่สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับภาคบริการส่วนใหญ่ยังคงกระจุกตัวอยู่ใน 4-5 สาขาหลัก โดยในปี 2555 สาขาการค้าส่งค้าปลีกมีสัดส่วนในมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาบริการสูงสุดร้อยละ 25.5 รองลงมา ได้แก่ สาขาการขนส่งคมนาคม และคลังสินค้า ร้อยละ 18.6 สาขาการเงินและการธนาคาร ร้อยละ 8.5 สาขาโรงแรมและภัตตาคาร ร้อยละ 8.1 และสาขาการค้าส่งหาริมทรัพย์ ร้อยละ 7.4 ซึ่งภาคบริการเป็นแหล่งจ้างงานขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศ สัดส่วนร้อยละ 46.8 ของการจ้างงานทั้งหมด ในขณะที่ด้านการท่องเที่ยว ในปี 2555 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาประเทศไทยสูงถึง 22.3 ล้านคน สร้างรายได้ให้กับประเทศ 0.98 ล้านล้านบาท ซึ่งสาเหตุสำคัญมาจาก (1) การฟื้นตัวของเศรษฐกิจไทย ภายหลังจากสถานการณ์มหาอุทกภัยในช่วงปลายปี 2554 (2) กระแสความนิยมท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยเฉพาะอิทธิพลจากภาพยนตร์เรื่อง Lost in Thailand ในประเทศจีน (3) ความตึงเครียดในคาบสมุทรเกาหลีที่ทำให้นักท่องเที่ยวจีนและญี่ปุ่นเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้น และ (4) การฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลก ที่กระตุ้นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโลกขยายตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้นักท่องเที่ยวต่างชาติมีกำลังซื้อมากขึ้น โดยนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาไทยมากเป็นอันดับหนึ่งในปี 2555 ได้แก่ จีน (2.78 ล้านคน) รองลงมา ได้แก่ มาเลเซีย (2.56 ล้านคน) ญี่ปุ่น (1.37 ล้านคน) รัสเซีย (1.31 ล้านคน) และเกาหลีใต้ (1.16 ล้านคน) ตามลำดับ ในขณะที่การท่องเที่ยวในประเทศของคนไทยก็ขยายตัวเช่นกัน โดยในปี 2555 นักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทาง 112 ล้านคน-ครั้ง เพิ่มขึ้นจาก 109.36 ล้านคน-ครั้ง ในปี 2554 ก่อให้เกิดเงินหมุนเวียนภายในประเทศ 0.50 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นจาก 0.48 ล้านล้านบาท ในปี 2554

4.1.5 การสร้างมูลค่าในการปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการให้มีมูลค่าสูงขึ้น รวมทั้งมีการสร้างธุรกิจใหม่ด้วยแนวคิดของเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ที่เน้นการใช้ทรัพย์สินทางวัฒนธรรม ร่วมกับการคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม และเทคโนโลยีในการสร้างสรรค์สินค้าและบริการที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มในเชิงพาณิชย์หรือคุณค่าเพิ่มทางสังคม จะเห็นได้จากสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ ทั้ง 12 สาขา สูงขึ้น โดยในปี 2553 คิดเป็นร้อยละ 13 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ และในปี 2554 และ 2555 เพิ่มเป็นร้อยละ 13 และ 12.3 ตามลำดับ ซึ่งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่มีความสำคัญต่อประเทศสูงสุด สามอันดับแรกได้แก่ อุตสาหกรรมการออกแบบ (ร้อยละ 2.49) อุตสาหกรรมทัศนศิลป์ (ร้อยละ 1.82) และ อุตสาหกรรมแฟชั่น (ร้อยละ 1.58) ส่วนอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่มีมูลค่าต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศน้อย ที่สุดคืออุตสาหกรรมศิลปการแสดง อย่างไรก็ตาม แม้ว่าอุตสาหกรรมศิลปการแสดงสร้างมูลค่าเพิ่มต่อ GDP น้อยที่สุด แต่เป็นอุตสาหกรรมที่มีอัตราการเติบโตเฉลี่ยสูงสุดในกลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ทั้ง 12 สาขา คือ ร้อยละ 7.44

แผนภาพที่ 1 ความสำคัญของอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ทั้ง 12 สาขาต่อประเทศ และอัตราการเติบโตเปรียบเทียบ

4.1.6 โครงสร้างและอัตราการขยายตัวของภาคเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร ไม่เปลี่ยนแปลง และยังไม่สามารถดำเนินการได้ตามเป้าหมายที่กำหนด กล่าวคือ การผลิตภาคเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรตั้งแต่ช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 ไม่เปลี่ยนแปลงมาก ในช่วงปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 สัดส่วนลดลงเหลือร้อยละ 11.6 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ซึ่งยังต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 16 ต่อ GDP เนื่องจากอุตสาหกรรมอาหารมีปริมาณการผลิตลดลงตามผลผลิตทางการเกษตรซึ่งเป็นวัตถุดิบสำคัญลดลงเช่น กุ้งแช่แข็ง และผลไม้กระป๋องในขณะอุตสาหกรรมและบริการอื่นๆ ขยายตัวได้ดี หลังการฟื้นตัวจากมหาอุทกภัยปลายปี 2554

ตารางที่ 6 โครงสร้างและอัตราการขยายตัวของภาคเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร ปี 2550 - 2555

ภาคการผลิต	โครงสร้างการผลิต (หน่วย: ร้อยละ)						อัตราการขยายตัว (หน่วย: ร้อยละ)					
	2550	2551	2552	2553	2554	2555	2550	2551	2552	2553	2554	2555
เกษตร	8.7	8.8	9.2	8.3	8.6	8.4	1.2	4.2	1.3	-2.3	4.1	3.8
อุตสาหกรรมอาหาร	3.3	3.4	3.5	3.3	3.5	3.1	6.4	3.3	0.8	1.4	6.3	-3.5
อุตสาหกรรมเกษตรอื่นๆ	0.1	0.1	0.1	0.1	0.1	0.1	-7.1	-2.2	-13.9	3.7	4.4	-0.5
เกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร	12.1	12.3	12.7	11.6	12.2	11.6	2.5	3.9	1.1	-1.3	4.7	1.7
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ(GDP)	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	5.0	2.5	-2.3	7.8	0.1	6.5

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

หมายเหตุ : อุตสาหกรรมเกษตรอื่นๆ รวมบ่มไบโอสบ สิ่งทอในครัวเรือน และยางแผ่นรมควัน

4.1.7 เริ่มเข้าสู่อุตสาหกรรมสีเขียวมากขึ้น เพราะพื้นที่/นิคมอุตสาหกรรมเดิมหลายพื้นที่/นิคม และพื้นที่เศรษฐกิจหลักแห่งใหม่ ถูกพัฒนาและยกระดับให้เป็นเมืองอุตสาหกรรมนิเวศ โดยในช่วงปี 2553-2555 กรมโรงงานอุตสาหกรรม ได้ส่งเสริม Eco Industrial Complex 7 พื้นที่ ได้แก่ เขตอุตสาหกรรมโรจนะ อยุธยา สวนอุตสาหกรรมเครือสหพัฒน์ กบินทร์บุรี ส่วนอุตสาหกรรมบางกะดี ปทุมธานี ส่วนอุตสาหกรรม 304 ปราจีนบุรี IRCP และชุมชนอุตสาหกรรม ไอ. พี. พี. ระยอง และสวนอุตสาหกรรมเครือสหพัฒน์ ชลบุรี ในขณะที่การนิคมอุตสาหกรรม ได้จัดทำหลักคิด หลักเกณฑ์และคุณลักษณะมาตรฐานการเป็นเมืองอุตสาหกรรมนิเวศ และเสนอให้จัดทำแผนแม่บทการพัฒนาระดับนิคมอุตสาหกรรมเข้าสู่เมืองอุตสาหกรรมนิเวศ 15 นิคม โดยในปี 2553-2555 ได้ดำเนินการจัดทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว 9 นิคม ได้แก่ นิคมฯ ภาคเหนือ (จ. ลำพูน) นิคมฯ อมตะนคร นิคมฯ อีสเทิร์นซีบอร์ด นิคมฯ หนองแค นิคมฯ บางปู นิคมฯ แหลมฉบัง นิคมฯ บางชัน นิคมฯ สมุทรสาคร และนิคมฯ อมตะซิตี้ และในปี 2556 อยู่ระหว่างดำเนินการ 3 นิคม ได้แก่ นิคมฯ บางปะอิน นิคมฯ ลาดกระบัง และนิคมฯ บางพลี นอกจากนี้ ได้กำหนดเขตพื้นที่สำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมใหม่ โดยการศึกษาความเหมาะสมของพื้นที่เพื่อประกอบการกำหนดพื้นที่อุตสาหกรรมในจังหวัดพื้นที่ชายแดน ได้แก่ ด่านพุน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี และนิคมอุตสาหกรรมอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย เพื่อรองรับแผนพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่สำคัญอันจะเชื่อมโยงการค้าระหว่างประเทศจีน เมียนมาร์ ลาว อินเดีย สหภาพยุโรป และเวียดนาม

4.2 ความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ยังอยู่ในอันดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับหลายประเทศในภูมิภาคและโลก ซึ่งสะท้อนจากค่าใช้จ่ายและการลงทุนวิจัยและพัฒนาต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของไทยที่ยังอยู่ในระดับต่ำ แม้ว่าในปี 2554 ค่าใช้จ่ายทางการวิจัยและพัฒนาของไทยจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็น 27,466 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.26 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ จากปี 2552 ที่มีจำนวน 21,493.50 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.24 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ แต่ยังมีแนวโน้มคงที่เฉลี่ยร้อยละ 0.24 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศนับตั้งแต่ปี 2554 เป็นต้นมา ขณะที่ประเทศเกาหลีใต้ ฮ่องกง และสิงคโปร์มีค่าใช้จ่ายและการลงทุนวิจัยและพัฒนาต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสูงกว่าไทยประมาณ 9-15 เท่า โดยค่าใช้จ่ายดังกล่าวส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 60 มาจากภาคเอกชน สำหรับประเทศไทยสัดส่วนค่าใช้จ่ายและการลงทุนวิจัยและพัฒนาที่มาจากภาคเอกชนมีเพียงร้อยละ 47 ในปี 2554 ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายในแผนพัฒนา ฉบับที่ 11 ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 ทำให้สัดส่วนค่าใช้จ่ายการวิจัยและพัฒนาของหน่วยงานต่างๆ ของภาครัฐยังคงสูงกว่าภาคเอกชน

4.3 ความสามารถในการแข่งขันของไทยมีแนวโน้มดีขึ้น ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในภาพรวม ในปี 2556 IMD พบว่า อันดับความสามารถในการแข่งขันของไทยปรับตัวกลับมาอยู่ในอันดับที่ 27 อันดับเดียวกับปี 2554 มีเหตุผลมาจาก

4.3.1 สมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) ปรับตัวดีขึ้นมากที่สุดถึง 6 อันดับ จากอันดับที่ 15 ในปี 2555 มาเป็นอันดับที่ 9 ในปี 2556 เนื่องจากปัจจัยชี้วัดย่อยส่วนใหญ่ปรับตัวดีขึ้น โดยเฉพาะสภาพเศรษฐกิจภายในประเทศ (Domestic Economy) ที่ปรับตัวดีขึ้นมากที่สุดถึง 33 อันดับ จากอันดับที่ 47 เป็นอันดับที่ 14 สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะขนาดและอัตราการเติบโตของ GDP รวมทั้งรายได้ต่อหัวของประชากรไทยสูงขึ้น รวมทั้งการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศมีการปรับตัวดีขึ้นอย่างไรก็ตาม การจ้างงานและระดับราคายังคงต้องเร่งแก้ไขเนื่องจากการปรับตัวลดลง

4.3.2 ประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) ปรับตัวขึ้น 4 อันดับ จากอันดับที่ 26 ในปี 2555 มาเป็นอันดับที่ 22 ในปี 2556 เนื่องมาจากการดำเนินนโยบายการคลังและการเงินมีประสิทธิภาพดีขึ้น และมีปรับปรุงกฎหมายธุรกิจให้สามารถสนับสนุนการเปิดเสรีการค้า การลงทุน และการเคลื่อนย้ายแรงงาน นอกจากนี้ การเมืองมีเสถียรภาพ มีการกระจายรายได้และลดความเหลื่อมล้ำอย่างไรก็ตาม ฐานะการคลังยังคงต้องเฝ้าระวังเพราะมีการปรับตัวลดลง 1 อันดับ

4.3.3 ประสิทธิภาพของภาคเอกชน (Business Efficiency) ปรับตัวขึ้น 5 อันดับ จากอันดับที่ 23 ในปี 2555 มาเป็นอันดับที่ 18 ในปี 2556 เป็นผลมาจากผลผลิตการผลิตปรับตัวขึ้นจากอันดับที่ 57 เป็นอันดับที่ 44 และผลผลิตภาพแรงงานปรับตัวขึ้น สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน สถาบันการเงินมีความโปร่งใส รวมทั้งมีความสามารถในการบริหารจัดการธุรกิจ รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

4.3.4 โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ปรับตัวขึ้น 1 อันดับ จากอันดับที่ 49 ในปี 2555 มาเป็นอันดับที่ 48 ในปี 2556 เพราะสาธารณูปโภคพื้นฐาน โครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยี และระบบการศึกษาปรับตัวขึ้น ในขณะที่โครงสร้างพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์คงที่อยู่ในอันดับที่ 40 ตั้งแต่ปี 2554 และ 2555

ตารางที่ 7 ความสามารถในการแข่งของประเทศในแต่ละด้าน ปี 2551 – 2556

หน่วย : อันดับ

ปี	2551	2552	2553	2554	2555	2556
อันดับรวม	27	26	26	27	30	27
1. สมรรถนะทางเศรษฐกิจ	12	14	6	10	15	9
1.1 เศรษฐกิจในประเทศ	48	48	35	27	47	14
1.2 การค้าระหว่างประเทศ	21	16	5	6	8	4
1.3 การลงทุนระหว่างประเทศ	47	46	38	34	33	31
1.4 การจ้างงาน	4	4	3	3	2	3
1.5 รัศมีอำนาจ	4	5	4	23	28	31
2. ประสิทธิภาพของภาครัฐ	22	17	18	23	26	22
2.1 ฐานการคลัง	29	20	14	11	18	19
2.2 นโยบายการคลัง	5	8	7	7	6	5
2.3 กรอบการบริหารด้านสถาบัน	40	26	32	35	32	30
2.4 กฎหมายด้านธุรกิจ	29	29	28	39	44	43
2.5 กรอบการบริหารด้านสังคม	36	26	33	47	50	48
3. ประสิทธิภาพของภาคเอกชน	25	25	20	19	23	18
3.1 ผลผลิตภาพและประสิทธิภาพ	48	50	49	33	57	44
3.2 ตลาดแรงงาน	3	7	2	2	4	2
3.3 การเงิน	31	22	18	19	15	10
3.4 การบริหารจัดการ	19	15	13	16	19	16
3.5 ทัศนคติและค่านิยม	20	19	19	16	17	17
4. โครงสร้างพื้นฐาน	39	42	46	47	49	48
4.1 สาธารณูปโภคพื้นฐาน	29	29	26	24	26	25
4.2 โครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยี	43	36	48	52	50	47
4.3 โครงสร้างพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์	37	40	40	40	40	40
4.4 สุขภาพและสิ่งแวดล้อม	47	50	51	54	52	55
4.5 การศึกษา	43	47	47	51	52	51

ที่มา : IMD Yearbook 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013

4.3.5 ปริมาณและคุณภาพแรงงาน รวมถึงการจ้างงานอยู่ในอันดับที่ดีมาโดยตลอด

ประเทศไทยสามารถควบคุมอัตราการว่างงานไม่เกินร้อยละ 2 โดยในปี 2555 ประเทศไทยมีผู้มีงานทำ 39.41 ล้านคน เพิ่มจากปี 2554 ที่มี 38.62 ล้านคน อัตราการว่างงานมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ 1.38 ในปี 2550 เป็นร้อยละ 0.66 ในปี 2555 เป็นผลจากการขยายตัวของภาวะเศรษฐกิจภายในประเทศและต่างประเทศ การจ้างงานในภาคเกษตร สาขาการผลิต และสาขาการบริการชุมชนยังคงขยายตัวได้อย่างต่อเนื่องจากปีที่ผ่านมา

ตารางที่ 8 กำลังแรงงาน การมีงานทำ และการว่างงาน ปี 2551- 2555

หน่วย : ล้านคน

ภาวะการทำงาน	2551	2552	2553	2554	2555
กำลังแรงงาน (ล้านคน)	37.70	38.43	38.64	38.62	39.41
การมีงานทำ (ล้านคน)	37.02	37.71	38.04	38.46	38.94
ภาคเกษตรกรรม (ล้านคน)	14.70	14.69	14.55	14.88	15.43
ภาคนอกเกษตรกรรม (ล้านคน)	22.32	23.01	23.49	23.58	23.51
- การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	0.06	0.05	0.04	0.05	0.07
- การผลิต	5.45	5.37	5.35	5.30	5.39
- การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	0.11	0.10	0.11	0.10	0.09
- การก่อสร้าง	2.21	2.30	2.36	2.37	2.49
- การค้าส่ง/ค้าปลีก	5.75	6.05	6.24	6.04	5.99
- โรงแรม ภัตตาคาร	2.38	2.59	2.65	2.55	2.31
- การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า	1.12	1.14	1.11	0.94	0.93
- การเป็นสื่อกลางทางการเงิน	0.37	0.38	0.37	0.40	0.42
- การศึกษา	1.06	1.13	1.25	1.29	1.20
- อื่นๆ	3.80	3.89	4.03	4.55	4.61
การว่างงาน (ล้านคน)	0.52	0.57	0.40	0.26	0.26
อัตราการว่างงาน (ร้อยละ)	1.38	1.49	1.04	0.68	0.66
การทำงานต่ำกว่าระดับ (ล้านคน)	0.51	0.60	0.52	0.38	0.35

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

สำหรับคุณภาพแรงงานหรือผลิตภาพแรงงานมีแนวโน้มดีขึ้น ปริมาณแรงงานทักษะของไทยยังน้อยกว่าหลายประเทศ โดยเฉพาะมาเลเซียและสิงคโปร์ เพราะต้องเผชิญกับปัญหาความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาที่อยู่ในอันดับที่ต่ำมาโดยตลอด โดยเฉพาะคุณภาพทางการศึกษา

ตารางที่ 9 ผลิตภาพแรงงานตามสาขาการผลิต ปี 2551 - 2555

หน่วย : บาท

ภาวะการทำงาน	2551	2552	2553	2554	2555
ภาคเกษตรกรรม	26,207	26,569	26,219	26,671	26,706
ภาคนอกเกษตรกรรม	178,318	168,281	179,422	178,220	190,833
- การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	1,644,911	1,877,254	2,481,687	1,982,238	1,468,836
- การผลิต	321,167	306,112	350,151	338,282	355,391
- การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	1,387,409	1,456,548	1,535,424	1,623,563	1,903,425
- การก่อสร้าง	42,994	41,490	43,329	40,843	41,904
- การค้าส่ง/ค้าปลีก	103,703	98,350	97,928	102,978	109,159
- โรงแรม ภัตตาคาร	67,287	61,713	65,397	73,250	90,197
- การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า	384,868	362,604	388,560	471,450	515,786
- การเป็นสื่อกลางทางการเงิน	431,319	445,940	492,225	517,225	521,180
- การศึกษา	103,077	101,698	94,633	91,471	103,001
- อื่นๆ	113,992	112,018	114,601	104,662	107,563
ผลิตภาพแรงงานรวม	117,916	113,062	120,832	119,581	125,784

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

หมายเหตุ : ผลิตภาพแรงงานตามสาขาการผลิตเท่ากับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศตามสาขาการผลิตหารด้วยผู้มีงานทำตามสาขาการผลิต

4.3.6 มีระบบสถาบันการเงินที่มีเสถียรภาพและประสิทธิภาพสูง เป็นผลให้อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านตลาดเงินจัดอันดับโดย IMD ดีขึ้น เช่น มีระบบการเงิน/การธนาคารที่มีประสิทธิภาพสูง เนื่องจากมีระบบบริการด้านการเงินและการธนาคารที่สนับสนุนการทำธุรกรรมทางธุรกิจที่มีประสิทธิภาพ และมีสถาบันการเงิน/ธนาคารที่มีความโปร่งใส เมื่อเทียบกับต่างประเทศประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 7 และ 6 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังเผชิญกับปัญหาการจ่ายค่าธรรมเนียมในการธุรกรรมทางเงินที่สูงมากเมื่อเทียบกับต่างประเทศ และยังมีความเสี่ยงในการลงทุนในตลาดเงินสูง สำหรับตลาดทุนโดยตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

4.3.7 ต้นทุนโลจิสติกส์ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศลดลงจากปีที่แล้วเล็กน้อย ในปี 2555 จากการประมาณการเบื้องต้น พบว่า สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศจะลดลงเหลือร้อยละ 14.3 จากร้อยละ 14.7 ในปี 2554 โดยเป็นผลมาจากการต้นทุนด้านการขนส่งสินค้าและต้นทุนด้านการเก็บรักษาสินค้าคงคลังลดลงเนื่องจากประสิทธิภาพในการจัดการระบบโลจิสติกส์ของผู้ประกอบการที่ดีขึ้นจากการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและระบบบริหารจัดการที่ทันสมัยในการบริหารการขนส่งและสินค้าคงคลังในสถานประกอบการ โดยมีการดำเนินงานที่สำคัญ เช่น การทำให้ค่าปรึกษาเชิงลึกด้านการจัดการโลจิสติกส์ภายในองค์กรจำนวนกว่า 600 ราย การพัฒนาระบบอำนวยความสะดวกทางการค้าของประเทศภายใต้กรอบความร่วมมือระหว่างประเทศ โดยเฉพาะกรอบความร่วมมืออนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง (GMS) และการพัฒนาระบบเชื่อมโยงข้อมูลการนำเข้า ส่งออกและโลจิสติกส์ (National Single Window: NSW) ระหว่างหน่วยงานภาครัฐโดยมีความคืบหน้าในการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานแล้ว 13 หน่วยงาน อยู่ระหว่างทดสอบ 7 หน่วยงานและอยู่ระหว่างการจัดซื้อ/จัดหาหรือพัฒนาระบบ 14 หน่วยงาน มีการส่งผ่านข้อมูลเฉลี่ย 6 ล้านเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ในปี 2555 ซึ่งเพิ่มมากขึ้นจากปี 2551 ที่มีการส่งข้อมูลเฉลี่ยเดือนละ 4 ล้านเอกสารอิเล็กทรอนิกส์เป็นต้น

ตารางที่ 10 ต้นทุนโลจิสติกส์ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ปี 2550 - 2555

หน่วย : ร้อยละ

ประเภทต้นทุน	2550	2551	2552	2553	2554	2555 (ประมาณการ)
ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ (1)	17.1	17.1	15.1	15.2	14.7	14.3
- ต้นทุนด้านการขนส่งสินค้า	7.7	8.2	7.1	7.2	7.3	7.1
- ต้นทุนด้านการเก็บรักษาสินค้าคงคลัง	7.8	7.3	6.6	6.7	6.1	5.9
- ต้นทุนด้านการบริหารจัดการโลจิสติกส์	1.6	1.6	1.4	1.3	1.3	1.3

ที่มา : 1. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

4.3.8 ประสิทธิภาพการใช้พลังงาน (Energy Intensity) และสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายมีแนวโน้มดีขึ้น โดยในช่วงปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ความต้องการใช้พลังงานของประเทศยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากช่วงที่ผ่านมาโดยปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายของประเทศในปี 2555 อยู่ที่ 73,316 พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ เพิ่มขึ้นจากปี 2554 ประมาณร้อยละ 3.9 โดยสาขาเศรษฐกิจที่มีสัดส่วนการใช้พลังงานสูงสุดยังคงเป็นสาขาอุตสาหกรรมการผลิต คิดเป็นร้อยละ 36.4 ของปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายรองลงมาได้แก่ สาขาการขนส่ง คิดเป็นร้อยละ 35.8 และสาขาบ้านอยู่อาศัย คิดเป็นร้อยละ 15.1

ตารางที่ 11 การใช้พลังงานขั้นสุดท้ายจำแนกตามสาขาเศรษฐกิจ

หน่วย : พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ

สาขา	ค่าเฉลี่ยช่วง แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10	ปี 2554	ปี 2555
เกษตรกรรม	3,511	3,686	3,790
เหมืองแร่	123	130	117
อุตสาหกรรมการผลิต	24,285	24,614	26,673
การก่อสร้าง	130	112	120
บ้านอยู่อาศัย	10,317	11,040	11,083
ธุรกิจการค้า	5,120	5,511	5,303
การขนส่ง	24,167	25,469	26,230
รวม	67,653	70,562	73,316

ที่มา : กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน

ทั้งนี้ กระทรวงพลังงาน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชนได้ดำเนินแผนงาน โครงการ และกิจกรรมต่างๆ เพื่อสร้างความมั่นคงด้านพลังงานของประเทศ รวมถึงการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในทุกระดับ อาทิ การส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายชนิดของเชื้อเพลิงและการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อการผลิตและการประหยัดพลังงานส่งผลให้ระดับของประสิทธิภาพการใช้พลังงาน (Energy Intensity) ในปี 2555 ปรับตัวดีขึ้น โดยอยู่ที่ 15.0 จากเดิม 15.3 ในปี 2554

ตารางที่ 12 ประสิทธิภาพการใช้พลังงาน (Energy Intensity)

	แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10					แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11	
	2550	2551	2552	2553	2554	2555	2559 (เป้าหมาย)
ประสิทธิภาพการใช้พลังงาน (Energy Intensity)	15.2	15.0	15.7	15.3	15.3	15.0	14.9*

ที่มา : กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน

หมายเหตุ : (*) คำนวณจากเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ซึ่งตั้งเป้าลดความเข้มการใช้พลังงานลงร้อยละ 2.0

สำหรับการสนับสนุนการก้าวสู่สังคมคาร์บอนต่ำของประเทศไทยกระทรวงพลังงานได้กำหนดแผนพัฒนาพลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือก ร้อยละ 25 ใน 10 ปี (พ.ศ. 2555 - 2564) โดยมีเป้าหมายในการเพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 25 ของการใช้พลังงานรวมทั้งหมดโดยที่ผ่านมา กระทรวงพลังงาน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้เริ่มส่งเสริมสนับสนุนการผลิตและการใช้พลังงานทดแทนในภาคการผลิตไฟฟ้าและภาคขนส่งอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการพิจารณากลไกด้านราคาเพื่อให้เกิดการปรับปรุงโครงสร้างราคาเชื้อเพลิงเพื่อสะท้อนต้นทุนอย่างแท้จริง เพื่อลดการบิดเบือนของกลไกตลาดทั้งด้านอุปสงค์และอุปทาน ซึ่งจะส่งผลให้ผู้ประกอบการสามารถวางแผนการลงทุนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งนี้ ในปี 2555 ปริมาณการใช้พลังงานทดแทนรวมก๊าซธรรมชาติสำหรับรถยนต์ (NGV) อยู่ที่ 9,520 พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ เพิ่มขึ้นจากปี 2554 ประมาณร้อยละ 13.1

ตารางที่ 13 การใช้พลังงานทดแทนของประเทศไทย

หน่วย : พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ

	ค่าเฉลี่ยช่วง แผนพัฒนา ฉบับที่ 10	ปี 2554	ปี 2555
การใช้พลังงานทดแทน ไม่รวม ก๊าซธรรมชาติสำหรับรถยนต์ (NGV) [สัดส่วนการใช้ต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย (ร้อยละ)]	4,844 [7.1]	6,379 [9.0]	7,292 [9.9]
การใช้พลังงานทดแทน รวม ก๊าซธรรมชาติสำหรับรถยนต์ (NGV) [สัดส่วนการใช้ต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย (ร้อยละ)]	5,995 [8.8]	8,415 [11.9]	9,520 [13.0]

ที่มา : กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน

นอกจากนี้ กระทรวงพลังงานได้จัดทำแผนปฏิบัติการอนุรักษ์พลังงาน 20 ปี เพื่อใช้เป็นแนวทางและมาตรการในการประหยัดพลังงานในแต่ละสาขาให้ได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนอนุรักษ์พลังงาน 20 ปี (พ.ศ. 2554 - 2573) (National Energy Efficiency Plan : NEEP) โดยหากดำเนินการได้ตามเป้าหมายตามแผนอนุรักษ์พลังงาน 20 ปี คาดว่าจะสามารถลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ได้ถึง 48 ล้านตันต่อปี และมีมูลค่าพลังงานที่ประหยัดได้โดยเฉลี่ยต่อปี ถึง 272,000 ล้านบาท

ตารางที่ 14 เป้าหมายของแผนอนุรักษ์พลังงาน 20 ปี (พ.ศ. 2554 - 2573)

ภาคเศรษฐกิจ	ประโยชน์ที่จะได้รับการดำเนินการตามแผนอนุรักษ์พลังงาน 20 ปี		
	พลังงานที่ประหยัดได้โดยเฉลี่ย ต่อปี (พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ - ktoe)	ปริมาณ CO ₂ ที่หลีกเลี่ยง ได้โดยเฉลี่ยต่อปี (ล้านตัน)	มูลค่าพลังงานที่ประหยัด ได้โดยเฉลี่ยต่อปี (ล้านบาท)
ขนส่ง	6,400	20	140,000
อุตสาหกรรม	5,500	17	87,000
อาคารธุรกิจขนาดใหญ่	1,000	6	19,000
อาคารธุรกิจขนาดเล็ก และบ้านอยู่อาศัย	1,600	5	26,000
รวม	14,500	48	272,000

ที่มา : กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน

4.3.9 การปฏิรูปกฎหมาย กฎ และระเบียบต่างๆทางเศรษฐกิจ และการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในด้านต่างๆ กำลังดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันกระทรวงยุติธรรม ได้แต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนากฎหมาย เพื่อเตรียมพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และคณะอนุกรรมการพัฒนากระบวนการยุติธรรมเพื่อพัฒนาศักยภาพของประเทศ ภายใต้คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ เพื่อเป็นกลไกดำเนินการพัฒนากระบวนการยุติธรรมทางแพ่ง และกฎ ระเบียบต่างๆ เพื่อเอื้อต่อการสร้างความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ซึ่งปัจจุบันพบว่า กฎหมายของประเทศไทยสอดคล้องกับพันธกรณีของประชาคมอาเซียนแล้ว แต่อาจมีกฎหมายที่ต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมตามนโยบายของฝ่ายบริหารและข้อเรียกร้องของภาคเอกชนในบางประเด็น เพื่ออำนวยความสะดวกการค้าการลงทุน และเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันของประเทศ

อย่างไรก็ตาม การดำเนินการงานของกระทรวงยุติธรรม ยังอยู่ในช่วงเริ่มต้น จะเห็นได้จากผลการวิเคราะห์การแข่งขันด้านความยากง่ายในการทำธุรกิจ โดยธนาคารโลก ในปี 2556 ประเทศไทยได้รับการจัดอันดับให้อยู่ในอันดับที่ 18 จาก 185 ประเทศ ลดลงจากปีที่แล้วที่อยู่ในอันดับที่ 17 คิดเป็นการปรับลดอันดับลง 1 อันดับ และมีผลการจัดอันดับสรุปเป็นรายสาขา ดังนี้ (1) สาขาที่อันดับปรับสูงขึ้น ได้แก่ การบังคับให้เป็นไปตามข้อตกลง และการจดทะเบียนทรัพย์สิน (2) สาขาที่อันดับปรับลดลง ได้แก่ การเริ่มต้นธุรกิจ การขออนุญาตก่อสร้าง การได้รับไฟฟ้า การได้รับสินเชื่อ การชำระภาษี และการปิดกิจการ

ตารางที่ 15 ผลการจัดอันดับความยากง่ายในการทำธุรกิจ โดย ธนาคารโลก

สาขา	DB 2556	DB 2555	การเปลี่ยนแปลง
รวม	18	17	-1
การเริ่มต้นธุรกิจ	85	79	-6
การขออนุญาตก่อสร้าง	16	13	-3
การขอไฟฟ้า	10	9	-1
การจดทะเบียนทรัพย์สิน	26	27	+1
การได้รับสินเชื่อ	70	67	-3
การคุ้มครองผู้ลงทุน	13	13	ไม่เปลี่ยนแปลง
การชำระภาษี	96	92	-4
การค้าระหว่างประเทศ	20	20	ไม่เปลี่ยนแปลง
การบังคับให้เป็นไปตามข้อตกลง	23	26	+3
การปิดกิจการ	58	52	-6

4.4 การบริหารจัดการเศรษฐกิจส่วนรวมอย่างมีประสิทธิภาพ

4.4.1 การดูแลหนี้สาธารณะสามารถบริหารจัดการให้อยู่ในกรอบวินัยทางการคลัง
ณ สิ้นปีงบประมาณ 2555 ประเทศไทยมีหนี้สาธารณะคงค้างรวม 4,937,238.33 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 44.25 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ เพิ่มจากปีงบประมาณ 2554 ที่มีหนี้สาธารณะคงค้างรวม 4,448,294.6 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 42.20 อย่างไรก็ตาม หนี้สาธารณะยังอยู่ในกรอบวินัยการคลังที่กำหนดให้ไม่เกินร้อยละ 60 ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ให้สามารถรองรับความจำเป็นในการดำเนินนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงที่ไทยได้รับผลกระทบจากวิกฤติต่างๆ

ตารางที่ 16 หนี้สาธารณะในปีงบประมาณ 2551 – 2554

หน่วย : ล้านบาท

	ณ 30 กันยายน 2552		ณ 30 กันยายน 2553		ณ 30 กันยายน 2554		ณ 30 กันยายน 2555	
	จำนวน	%GDP	จำนวน	%GDP	จำนวน	%GDP	จำนวน	% GDP
1.หนี้ที่รัฐบาลกู้โดยตรง	2,586,513.18	29.44	2,907,482.31	28.77	3,181,158.89	30.50	3,515,010.95	31.50
2.หนี้รัฐวิสาหกิจที่ไม่เป็นสถาบันการเงิน	1,108,580.32	12.62	1,083,982.57	10.73	1,079,748.57	10.35	1,064,287.82	9.53
3.หนี้รัฐวิสาหกิจที่เป็นสถาบันการเงิน	208,702.02	2.38	177,179.43	1.75	156,941.96	1.50	352,207.35	3.15
4.หนี้กองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ	98,146.48	1.12	61,445.18	0.62	30,445.18	0.29	0.0	0.0
5.หนี้หน่วยงานอื่นของรัฐ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	5,732.21	0.05
รวมหนี้สาธารณะคงค้าง	4,001,942.00	45.55	4,230,311.69	41.87	4,448,801.77	42.65	4,937,238.33	44.25

ที่มา : สำนักบริหารหนี้สาธารณะ กระทรวงการคลัง www.mof.go.th

หมายเหตุ : สำนักบริหารหนี้สาธารณะได้จัดประเภทหนี้ใหม่ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2549

4.4.2 เงินเพื่อได้ตามเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ในปี 2555 อัตราเงินเฟ้อทั่วไปอยู่ที่ร้อยละ 3.0 ลดลงจากปี 2554 ที่มีอัตราเงินเฟ้อทั่วไปร้อยละ 3.8 เป็นผลมาจากการลดลงของหมวดอาหารและเครื่องดื่ม และราคาอาหารสด โดยเฉพาะเนื้อสัตว์ เป็ด ไก่ และสัตว์น้ำเป็นสำคัญ ส่วนราคาขายปลีกน้ำมันเชื้อเพลิงในประเทศขยายตัวในอัตราที่ชะลอลงเป็นไปในทิศทางเดียวกับการชะลอตัวของราคาน้ำมันดิบในตลาดโลก

ตารางที่ 17 อัตราขยายตัวของดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป ปี 2549 – 2555

ดัชนี	2549	2550	2551	2552	2553	2554	2555
ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป	4.7	2.3	5.5	-0.9	3.3	3.8	3.0
หมวดอาหารและเครื่องดื่ม	4.6	4.0	11.6	4.4	5.4	8.0	4.9
หมวดอาหารสด	7.5	6.5	15.3	5.6	10.3	8.7	4.4
หมวดอื่นๆ ที่มีไขมันอาหาร	4.6	1.2	1.7	-4.8	2.1	1.3	1.9
หมวดพลังงาน	15.0	2.4	8.0	-13.1	9.7	6.0	7.1
ดัชนีราคาผู้บริโภคพื้นฐาน	2.3	1.1	2.4	0.3	1.0	2.4	2.1

ที่มา : สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์

5 ผลการดำเนินงานที่สำคัญ

5.1 การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่มีคุณภาพและยั่งยืน โดยสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการ โดยเฉพาะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และผลักดันให้มีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศให้เข้มแข็งและแข่งขันได้ มีผลการดำเนินงานที่สำคัญ ดังนี้

5.1.1 ปรับโครงสร้างการค้าและการลงทุนให้สอดคล้องกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของเอเชีย แอฟริกา และเศรษฐกิจภายในประเทศ โดยการส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจไทยให้สามารถเติบโตได้อย่างมีคุณภาพและยั่งยืน มีผลการดำเนินงานที่สำคัญ ได้แก่ กระทรวงอุตสาหกรรมได้ยกระดับมาตรฐานการ

บริหารจัดการธุรกิจ SMEs แก่ผู้ประกอบการ โดยการจัดอบรมหลักสูตร “นักบริหาร SMEs ชั้นสูง” พัฒนาขีดความสามารถผู้ประกอบการด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์/บรรจุภัณฑ์ เสริมสร้างผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในภาคอุตสาหกรรมรายใหม่ให้เข้าสู่ระบบเศรษฐกิจที่มีศักยภาพในการดำเนินธุรกิจ และมีความเข้มแข็ง ผ่านกระบวนการเรียนรู้และถ่ายทอดความรู้การจัดตั้งธุรกิจ พัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและวิสาหกิจชุมชนให้สามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันอุตสาหกรรมไทยด้วยเทคโนโลยี เพื่อกระตุ้นและส่งเสริมให้ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศในการบริหารการจัดการ และจัดทำมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือในผลิตภัณฑ์ให้กับผู้บริโภค และส่งเสริมการตลาดเพื่อเพิ่มช่องทางการจำหน่ายให้ชุมชนมีศักยภาพอย่างยั่งยืน นอกจากนี้ ได้ดำเนินโครงการค้ำประกันสินเชื่อในลักษณะ Portfolio Guarantee Scheme ระยะที่ 4 (PGS ระยะที่ 4) ส่งผลให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีศักยภาพและต้องการสินเชื่อแต่ขาดหลักประกันเข้าถึงสินเชื่อจากสถาบันการเงิน และโครงการค้ำประกันสินเชื่อในลักษณะ Portfolio Guarantee Scheme สำหรับผู้ประกอบการใหม่ (PGS New/Start-up) เพื่อช่วยเหลือ SMEs ที่มีอายุกิจการไม่เกิน 3 ปี ที่เริ่มประกอบธุรกิจใหม่และมีความเสี่ยงสูงให้มีโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินกู้จากระบบสถาบันการเงินมากขึ้น

นอกจากนี้ กระทรวงพาณิชย์จัดทำโครงการธงฟ้าราคาประหยัดลดค่าครองชีพประชาชน และเพิ่มช่องทางการจำหน่ายสินค้าของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จัดโครงการมืออาชีพด้านบริการประชาชน อำนวยความสะดวกแก่ประชาชน ลดขั้นตอนที่ซ้ำซ้อน และลดระยะเวลาการให้บริการ และปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการประชาชนโดยใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ ส่วนกระทรวงมหาดไทยได้บริหารโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์มหัศจรรย์ไทยแลนด์ เพื่อให้ผู้ผลิตผู้ประกอบการมีรายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์เพิ่มขึ้น ชุมชนมีการอนุรักษ์และเผยแพร่ภูมิปัญญาท้องถิ่น และผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพมาตรฐาน และมีรายได้จากการประกอบอาชีพในชุมชนอย่างยั่งยืน

5.1.2 ปรับโครงสร้างภาคบริการ ให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มกับสาขาบริการที่มีศักยภาพและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมบนฐานความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม โดย

1) **เสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจบริการที่มีศักยภาพสู่ธุรกิจเชิงสร้างสรรค์** กระทรวงอุตสาหกรรมเพิ่มประสิทธิภาพเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยจัดทำซอฟต์แวร์บริหารจัดการธุรกิจท่องเที่ยว และกระทรวงพาณิชย์ได้พัฒนาธุรกิจบริการสู่มาตรฐานคุณภาพ เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจพร้อมเข้าสู่ตลาด ASEAN+6 มีธุรกิจบริการที่เข้าร่วม อาทิ ธุรกิจบริหารจัดการขนส่งสินค้าและบริการ (โลจิสติกส์) ธุรกิจค้าส่ง-ค้าปลีกของคนไทย ธุรกิจบริการผู้สูงอายุ ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจสปา และธุรกิจแฟรนไชส์ เป็นต้น

2) **บริหารจัดการการท่องเที่ยวให้เกิดความสมดุลและยั่งยืน** กระทรวงอุตสาหกรรมได้พัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อการท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมท้องถิ่น ผ่านการอบรมผู้ประกอบการให้ได้รับความรู้ด้านการสร้างคุณค่าผลิตภัณฑ์และบริการโดยการนำวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดมูลค่าเพิ่ม สามารถสร้างรายได้ให้กับผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น 800 ล้านบาท และเกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้น 500 อัตรา

5.1.3 พัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ โดย

1) สนับสนุนการพัฒนาธุรกิจสร้างสรรค์ตามแนวทางเครือข่ายวิสาหกิจที่มีการเชื่อมโยงและทำงานร่วมกันอย่างมีทิศทางที่ชัดเจนของธุรกิจสร้างสรรค์ตลอดห่วงโซ่อุปทาน โดยกระทรวงวัฒนธรรมได้พัฒนาต้นแบบผลิตภัณฑ์จากมรดก เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้เกี่ยวกับศิลปินและผลงานศิลปะในครอบครองของพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์ และจัดทำของที่ระลึกที่มีรูปแบบสวยงามและหลากหลายไว้จำหน่ายแก่ผู้มาเข้าชมและเป็นช่องทางการเพิ่มรายได้ให้แก่องค์กร กระทรวงอุตสาหกรรมได้จัดสรรค่าใช้จ่ายในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจผู้ผลิตสินค้าและบริการเชิงวัฒนธรรมและที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในภูมิภาค เพื่อสร้างให้วิสาหกิจผู้ผลิตสินค้าและบริการเชิงวัฒนธรรมที่เข้าร่วมโครงการมีรายได้เพิ่มขึ้น

2) เสริมสร้างศักยภาพของผู้ประกอบการและบุคลากรในการใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มมูลค่าของสินค้าและบริการทุกสาขา กระทรวงอุตสาหกรรมได้ดำเนินโครงการส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปาชีพตามแนวพระราชดำริ เพื่อส่งเสริมและพัฒนาเพิ่มผลผลิตผลิตภัณฑ์เชิงพาณิชย์ของศูนย์ศิลปาชีพ บางไทรฯ และยกระดับผลิตภัณฑ์ด้วยแนวคิดการใช้อัตลักษณ์ไทยของศูนย์ศิลปาชีพ บางไทรฯ จัดสรรค่าใช้จ่ายในการสร้างตราสินค้าใหม่ให้แก่ผลิตภัณฑ์บริการที่ใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์เป็นตัวขับเคลื่อน เพื่อวางรากฐานและพัฒนาสร้างตราสินค้าใหม่ให้ผู้ประกอบการ SMEs ซึ่งเป็นผู้ผลิตจำหน่ายผลิตภัณฑ์เชิงสร้างสรรค์ในหมวดต่างๆ ในกลุ่มอุตสาหกรรมเชิงวัฒนธรรม เน้นผลิตภัณฑ์เด่นของแต่ละภาคทั่วประเทศเพื่อเป็นตัวช่วยความสำเร็จและนាំร่องให้แก่ผู้ประกอบการรายอื่นๆ และจัดสรรค่าใช้จ่ายในการสร้างองค์ความรู้และบุคลากรด้านการออกแบบสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ส่งผลให้เกิดบุคลากร/ธุรกิจที่ให้บริการการสร้างสรรค์ มีความรู้ ประสบการณ์และความพร้อมให้บริการด้านการออกแบบสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ เพื่อตอบสนองความต้องการของภาครัฐ-เอกชนในแต่ละพื้นที่ทั่วประเทศ นอกจากนี้ กระทรวงพาณิชย์ได้พัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการและสร้างเครือข่ายธุรกิจ และพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปาชีพและศิลปหัตถกรรม เพื่อการตลาดเชิงพาณิชย์และยกระดับสู่สากล

5.1.4 พัฒนาภาคเกษตร บนฐานการเพิ่มผลิตภาพในการผลิตและยกระดับการสร้างมูลค่าเพิ่มด้วยเทคโนโลยีและกระบวนการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม กระทรวงอุตสาหกรรม ได้ดำเนินการพัฒนาและขยายอ้อยพันธุ์ดี โดยพัฒนาเทคโนโลยีสำหรับขบวนการและขั้นตอนควบคุมการผลิตอ้อยพันธุ์ดี ที่เหมาะสม และถูกต้องตามหลักวิชาการสำหรับใช้ในการผลิตพันธุ์อ้อย มีแปลงทดสอบและแปลงขยายพันธุ์อ้อยตามเทคโนโลยี มีพันธุ์อ้อยพันธุ์ดีปลอดโรคสำหรับแจกให้กับเกษตรกรชาวไร่อ้อยรายเล็กที่ยากจน ส่งผลให้ชาวไร่อ้อยมีรายได้เพิ่มขึ้น มีคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ดีขึ้น ส่งเสริม พัฒนา และเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตอ้อย โดยมีศูนย์กลางการวิเคราะห์ความอุดมสมบูรณ์ของดินและให้คำปรึกษา แนะนำเกี่ยวกับการบริหารจัดการของดินในการเพาะปลูกอ้อยที่เหมาะสม ห้องปฏิบัติการทดสอบโรคและแมลงศัตรูอ้อย ที่ให้บริการทดสอบโรคและแมลงศัตรูอ้อย ก่อนนำไปส่งเสริมพันธุ์อ้อยให้แก่เกษตรกรชาวไร่อ้อย ส่งเสริม พัฒนา ระบบการผลิตน้ำตาลทราย สร้างโรงงานน้ำตาลต้นแบบ ที่มีระบบต้นกำลังหม้อน้ำที่มีประสิทธิภาพ มีการใช้พลังงานการจัดการสิ่งแวดล้อม และความปลอดภัยที่ดี มีประสิทธิภาพ มีมาตรฐาน ช่วยลดต้นทุนการผลิต ลดการสร้างปัญหาสิ่งแวดล้อม และการเสริมสร้างความปลอดภัยในการทำงาน มีระบบมาตรฐานกระบวนการผลิตน้ำตาล มีคู่มือแนวทางการพัฒนาระบบการจัดการพลังงานด้วยคู่มือแนวทางการพัฒนาระบบการจัดการพลังงานตามมาตรฐาน ISO 5001 ที่เหมาะสมกับโรงงาน ส่งเสริม สร้างนวัตกรรมใหม่ของอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทราย ทำให้สามารถทราบปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณผลผลิต PHA และทราบถึงศักยภาพการเจริญของจุลินทรีย์ในอาหารที่ใช้กากน้ำตาล

5.1.5 พัฒนาภาคอุตสาหกรรม

1) พัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปและอุตสาหกรรมใหม่บนฐานความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และนวัตกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีความปลอดภัยตามมาตรฐานสากล และสร้างโอกาสทางการตลาด กระทรวงอุตสาหกรรมได้พัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทออย่างครบวงจร เป็นโครงการที่ยึดแนวคิดในแบบการพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงวัฒนธรรม ดำเนินงานผ่านการขับเคลื่อนอย่างเป็นระบบใน 3 กลุ่มกิจกรรมหลัก ได้แก่ 1) การออกแบบสิ่งทอตั้งแต่เส้นใย ฝ้ายฝืน ถึงเครื่องนุ่งห่ม 2) การใช้เทคโนโลยีสะอาด และ 3) การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอชุมชนสู่อุตสาหกรรมเชิงวัฒนธรรม จัดสรรค่าใช้จ่ายในการพัฒนาผู้ประกอบการสินค้าเกษตรอินทรีย์ที่ไม่ใช่อาหารเพื่อยกระดับมาตรฐานการผลิตและขยายโอกาสทาง และจัดสรรค่าใช้จ่ายในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตร โดยการประยุกต์งานวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเกษตรสู่ภาคโรงงานอุตสาหกรรม ผ่านกระบวนการศึกษาและรวบรวมผลงานวิจัย สัมภาษณ์ผู้ประกอบการ และประเมินศักยภาพและโอกาสของธุรกิจจากงานวิจัย เพื่อนำมาพัฒนาต่อยอดเป็นธุรกิจต้นแบบร่วมกับนักวิชาการจัดงานรณรงค์ส่งเสริมและนิทรรศการ เพื่อแสดงโอกาสทางธุรกิจของผลิตภัณฑ์ต่อเนื่องจากการเกษตร

2) เพิ่มผลิตภาพและประสิทธิภาพภาคอุตสาหกรรม กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้พัฒนาตลาดซอฟต์แวร์สำหรับกลุ่มอุตสาหกรรมหลัก เพื่อให้ผู้ประกอบการซอฟต์แวร์ไทยที่มีผลิตภัณฑ์และบริการสนับสนุนกลุ่มอุตสาหกรรมหลัก สามารถพัฒนาช่องทางการตลาดในประเทศและต่างประเทศ และสามารถนำซอฟต์แวร์และบริการที่ผลิตโดยบริษัทซอฟต์แวร์ไทยไปใช้ในการพัฒนาศักยภาพ ส่งผลให้ผู้ประกอบการได้เรียนรู้วัฒนธรรมทางธุรกิจและการทำตลาด สามารถขยายเครือข่ายทางการตลาด และสร้างมูลค่าทางธุรกิจ

3) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการเชื่อมโยงการผลิตภาคอุตสาหกรรมขนาดใหญ่กับอุตสาหกรรมท้องถิ่น และกระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค โดยกระทรวงอุตสาหกรรมส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือและการเชื่อมโยงระหว่างหน่วยธุรกิจในโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรม สนับสนุนให้เกิดปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการเพิ่มขีดความสามารถของโซ่อุปทานในอุตสาหกรรม โดยการส่งเสริมการใช้ระบบระบบบริหารจัดการคลังสินค้าในการสนับสนุนงานด้านโลจิสติกส์ ควบคู่กับการยกระดับผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แบบบูรณาการ เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ โดยใช้เอกลักษณ์ของท้องถิ่นมาสร้างมูลค่าเพิ่มให้ผลิตภัณฑ์และบริการ

5.2 การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ให้เป็นพลังขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ที่เน้นการนำความคิดสร้างสรรค์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ทรัพย์สินทางปัญญา งานวิจัยและพัฒนา ไปต่อยอด ถ่ายทอด และประยุกต์ใช้ประโยชน์ทั้งเชิงพาณิชย์ สังคม และชุมชน โดยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมให้ทั่วถึงและเพียงพอทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพในลักษณะของความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน โดยส่งเสริมการลงทุนวิจัยและพัฒนานวัตกรรมที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงพาณิชย์และชุมชน ซึ่งกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ดำเนินโครงการต่างๆ ได้แก่ โครงการความร่วมมือภายใต้สัญญาว่าด้วยความร่วมมือด้านอวกาศแห่งเอเชียแปซิฟิก (APSCO) ส่งผลให้ไทยสามารถกำหนดท่าทีต่อการเข้าร่วมโครงการ APSCO และมีแนวทางการพัฒนาความร่วมมือด้านอวกาศระหว่างประเทศ จัดตั้งศูนย์ประสานการรักษาความมั่นคงระบบคอมพิวเตอร์ประเทศไทย (ThaiCERT) เพื่อประสานงานการรักษาความมั่นคงระบบ

คอมพิวเตอร์ประเทศไทย และเป็นหน่วยงานเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยคอมพิวเตอร์ให้แก่หน่วยงานภาครัฐและเอกชน ตลอดจนสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับภาคีความระหว่างหน่วยงานในลักษณะเดียวกัน และ*โครงการพัฒนาระบบพยานหลักฐานดิจิทัล* ที่มีความน่าเชื่อถือ และเสริมสร้างขีดความสามารถด้านการวิเคราะห์พยานหลักฐานดิจิทัลของประเทศ

5.3 การพัฒนาความสามารถในการแข่งขันที่มีประสิทธิภาพ เท่าเทียม และเป็นธรรม โดยการพัฒนาตลาดเงินและตลาดทุน ให้เอื้อต่อการปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการ และเป็นช่องทางการออมเงินของประชาชน มีผลการดำเนินงานที่สำคัญ ดังนี้

5.3.1 ส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนเข้าถึงแหล่งเงินทุนอย่างเท่าเทียมด้วยต้นทุนที่เหมาะสม โดยกระทรวงอุตสาหกรรม*ส่งเสริมการลงทุนเพื่อพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน* เพื่อเร่งชักจูงการลงทุนโดยเฉพาะการลงทุนในอุตสาหกรรมสำคัญตามนโยบายรัฐบาลหรือการลงทุนที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาประเทศ สร้างภาพลักษณ์และบรรยากาศการลงทุน พัฒนาปัจจัยสนับสนุนการลงทุน แก้ไขปัญหาและอำนวยความสะดวกด้านการลงทุน และส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมไทยในต่างประเทศเพื่อขยายโอกาสทางธุรกิจ

5.3.2 พัฒนากำลังแรงงานและตลาดแรงงานให้สอดคล้องกับภาคการผลิตและบริการ โดย

1) **ยกระดับคุณภาพกำลังแรงงาน** กระทรวงแรงงานจัดทำ*โครงการยกระดับศักยภาพแรงงานไทยให้มีศักยภาพสูง*ขึ้นรองรับรายได้แท้จริงที่เพิ่มขึ้น เพื่อพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานให้มีมาตรฐานฝีมือและสอดคล้องกับรายได้ และ*โครงการยกระดับฝีมือและศักยภาพแรงงาน* เพื่อฝึกอบรมเพิ่มเติมความรู้ หรือทักษะเกี่ยวกับอาชีพ ทักษะด้านบริหารจัดการด้านการสอนหรือเทคโนโลยีใหม่ให้กับแรงงานที่มีพื้นฐานความรู้ด้านอาชีพอยู่แล้ว ให้มีทักษะหรือศักยภาพการทำงานที่สูงขึ้นเพื่อรองรับการแข่งขันในภาคอุตสาหกรรมการผลิต

2) **จัดทำฐานข้อมูลแรงงานแห่งชาติเพื่อเป็นศูนย์รวมของข้อมูลตลาดแรงงานไทยทั้งในด้านกำลังแรงงานและความต้องการ** กระทรวงแรงงานดำเนิน*โครงการศูนย์ข้อมูลแรงงานแห่งชาติ* โดยจัดทำระบบสารสนเทศให้บริการหน่วยงานในสังกัด และให้บริการข้อมูลในเชิงสถิติกับหน่วยงานภายนอกและประชาชน

5.3.3 พัฒนาระบบการจัดการทรัพย์สินทางปัญญา ตั้งแต่ส่งเสริมการจดทะเบียน การใช้ ไปจนถึงการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อสนับสนุนให้มีการนำผลงานวิจัย นวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ และภูมิปัญญา ไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ จนเป็นปัจจัยขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยเร่งรัดการลดขั้นตอนและความซับซ้อนในการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาให้รวดเร็ว ทันท่วงทีต่อการเปลี่ยนแปลงของตลาดมากขึ้น กระทรวงพาณิชย์ดำเนิน*โครงการบริหารจัดการตลาดกลางทรัพย์สินทางปัญญา* เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและโอกาสทางธุรกิจ จัดสัมมนาให้ความรู้กับสมาชิกตลาดกลาง และจัดกิจกรรมพิเศษให้แก่สมาชิกตลาดกลางทรัพย์สินทางปัญญา

5.3.4 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ โดย

1) **ผลักดันการพัฒนาการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ** โดยกระทรวงคมนาคมได้ดำเนินโครงการที่สำคัญ ได้แก่ *โครงการก่อสร้างถนนสายเชื่อม จ3 - วงแหวนตะวันตก (ตอนที่ 1) อ.เมือง จ.เชียงราย* เพื่อพัฒนาเครือข่ายการขนส่งทั้งภายในประเทศและที่เชื่อมต่อสู่ต่างประเทศให้เชื่อมโยงอย่างบูรณาการ *โครงการก่อสร้างท่าเรือเชียงแสนแห่งที่ 2 จังหวัดเชียงราย* เพื่อรองรับการขนส่งสินค้าบริเวณ

ภาคเหนือตอนบนเชื่อมโยงการขนส่งมายังภาคกลางที่ทำเรือแหลมฉบังและท่าเรือระนองเพื่อการส่งออก และเพื่อเป็นประตูการค้าระหว่างประเทศเชื่อมต่อการขนส่งกับประเทศต่างๆ ในบริเวณลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน โครงการก่อสร้างท่าเทียบเรือเนกประสงค์คลองใหญ่ จังหวัดตราด เพื่อเป็นประตูการค้าทางชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน โครงการพัฒนาท่าเรือแหลมฉบัง ระยะที่ 3 เพื่อขยายขีดความสามารถของท่าเรือแหลมฉบังในการให้บริการแก่เรือสินค้าให้เพียงพอต่อการรองรับความต้องการขนส่งทางทะเลของประเทศที่เพิ่มขึ้น โครงการพัฒนาท่าอากาศยานภูเก็ต เพื่อให้สามารถรองรับผู้โดยสารได้ 12.50 ล้านคนต่อปี โดยการเพิ่มลานจอดอากาศยานจาก 15 หลุมจอดเป็น 21 หลุมจอด โครงการจัดหาเครื่องบินจำนวน 37 ลำ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพฝูงบิน ลดค่าใช้จ่ายในการซ่อมบำรุง ตลอดจนรองรับการเติบโตของตลาดการบิน

นอกจากนี้ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารจัดทำแผนงานพัฒนาการเปิดให้บริการประชณีย์ เพื่อเปิดให้บริการโลจิสติกส์ให้สามารถตอบสนองความต้องการของกลุ่มธุรกิจในปัจจุบันในรูปแบบบริการที่มีระบบงานที่คล่องตัวในการดำเนินงาน มีประสิทธิภาพ ต้นทุนต่ำ และกระทรวงการคลังได้พัฒนาการลงทุนร่วมภาครัฐและเอกชนในรูปแบบ PPPs โดยการจัดตั้ง PPPs Unit และเตรียมความพร้อมในการดำเนินการตาม พรบ. การให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ พ.ศ.

2) **ปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์** กระทรวงอุตสาหกรรมสร้างความเป็นมืออาชีพด้านการจัดการโลจิสติกส์ในสถานประกอบการของภาคอุตสาหกรรม โดยส่งเสริมการใช้แนวทางและเครื่องมือการจัดการที่ดีเพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เผยแพร่ความรู้ด้านโลจิสติกส์โดยใช้สื่อต่างๆ

3) **พัฒนาระบบขนส่งทางรถไฟ** กระทรวงคมนาคมได้เพิ่มความจุของทางและเพิ่มประสิทธิภาพการขนส่ง ได้แก่ โครงการก่อสร้างทางคู่ ในเส้นทางรถไฟสายชายฝั่งทะเลตะวันออก ตอนฉะเชิงเทรา-ศรีราชา-แหลมฉบัง พร้อมติดตั้งระบบอาณัติสัญญาณและโทรคมนาคม โครงการก่อสร้างทางคู่ในเส้นทางรถไฟสายชายฝั่งตะวันออกช่วงฉะเชิงเทรา-คลองสลิบแก้ว-แก่งคอย โครงการศึกษาความเหมาะสมและออกแบบระบบรถไฟทางคู่เพื่อการขนส่งและการจัดการโลจิสติกส์ (ระยะเร่งด่วน ช่วงชุมทางจิระ-ขอนแก่น) โครงการศึกษาความเหมาะสมและออกแบบระบบรถไฟทางคู่เพื่อการขนส่งและการจัดการโลจิสติกส์ (ระยะเร่งด่วน ช่วงประจวบคีรีขันธ์-ชุมพร) และโครงการศึกษาพัฒนาห่วงโซ่คุณค่าในเส้นทางขนส่งโลจิสติกส์ ในแนวระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ และตะวันออก-ตะวันตก ระหว่างประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน เป็นต้น

การปรับปรุงทางรถไฟให้มีความปลอดภัย และเพิ่มความจุของทาง ได้แก่ โครงการปรับปรุงทางรถไฟ ระยะที่ 5 และ ระยะที่ 6 โครงการปรับปรุงสะพาน จำนวน 1,434 โครงการติดตั้งรั้วสองข้างทางตามแนวเขตทางรถไฟ ระยะทาง 1,649 กิโลเมตร โครงการติดตั้งเครื่องกั้นถนนเสมอระดับและปรับปรุงเครื่องกั้น

การพัฒนาระบบขนส่งมวลชน ได้แก่ โครงการระบบขนส่งมวลชนทางรางในพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล (สายสีแดง) ช่วงบางซื่อ-รังสิต โครงการปรับปรุงทางรถไฟที่ไม่ปลอดภัยต่อการเดินรถ โครงการรถไฟฟ้ามหานคร สายสีม่วง ช่วงบางใหญ่-บางซื่อ โครงการรถไฟฟ้ามหานคร สายสีน้ำเงิน ช่วงหัวลำโพง-บางแค และช่วงบางซื่อ-ท่าพระ โครงการรถไฟฟ้ามหานคร สายสีเขียว ช่วงหมอชิต-สะพานใหม่-คูคต โครงการรถไฟฟ้ามหานคร สายสีเขียว ช่วงบางซื่อ-สมุทรปราการ โครงการรถไฟฟ้ามหานคร สายสีชมพู ช่วงแคราย-มีนบุรี

โครงการรถไฟฟ้าสายสีม่วง ช่วงเตาปูน-ราษฎร์บูรณะ โครงการรถไฟฟ้าสายสีส้ม ช่วงตลิ่งชัน-มีนบุรี
โครงการรถไฟฟ้าสายสีเหลือง ช่วงลาดพร้าว-สำโรง โครงการศึกษาและออกแบบรถไฟความเร็วสูง สาย
กรุงเทพฯ-เชียงใหม่ ระยะที่ 1 กรุงเทพฯ-พิษณุโลก โครงการศึกษาและออกแบบรถไฟความเร็วสูง สาย
กรุงเทพฯ-นครราชสีมา และโครงการศึกษาและออกแบบรถไฟความเร็วสูง สายกรุงเทพฯ-หัวหิน

4) ปรับปรุงพัฒนาโครงข่ายขนส่งมวลชนที่มีอยู่ในปัจจุบันให้มีความทันสมัย
ครอบคลุมพื้นที่บริการเพิ่มขึ้นและสอดคล้องกับการขยายตัวของเมืองและการใช้ประโยชน์ที่ดิน กระทรวง
คมนาคมได้เร่งรัดขยายทางหลวงสายประธานให้เป็น 4 ช่องจราจร (ระยะที่ 2) จำนวน 11 โครงการ ระยะทาง
ประมาณ 5,400 กิโลเมตร พัฒนาท่าเทียบเรือชายฝั่ง (ท่าเทียบเรือ A) ที่ท่าเรือแหลม พัฒนาศูนย์การขนส่งตู้
สินค้าทางรถไฟที่ท่าเรือแหลมฉบัง พัฒนาระบบการเชื่อมต่อการเดินทางบริเวณศูนย์คมนาคมพหลโยธิน
ก่อสร้างต่อเติมลานจอดเครื่องบินท่าอากาศยานกระบี่ ให้สามารถรองรับเครื่องบินเพิ่มขึ้น และสนับสนุนการ
ท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่และจังหวัดใกล้เคียง พร้อมทั้งก่อสร้างต่อเติมความยาวทางวิ่ง ลานกลับลำ ลาน
จอดเครื่องบิน และระบบไฟฟ้าสนามบินท่าอากาศยานนราธิวาส ให้สามารถรองรับเครื่องบินขนาดใหญ่
(Airbus A33) และบริการขนส่งทางอากาศให้มีความสะดวกและได้มาตรฐานสากล

5) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารที่ทันสมัย
โดยกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้ดำเนินการโครงการเคเบิลใต้น้ำใยแก้ว โครงข่ายบรอด
แบนด์ได้รับการพัฒนา โดยมุ่งเน้นการเป็น Hub ของภูมิภาค และตอบสนองนโยบาย Smart Thailand
โครงการพัฒนาระบบพยานหลักฐานดิจิทัล ให้มีระบบการวิเคราะห์และจัดการพยานหลักฐานดิจิทัลที่มีความ
น่าเชื่อถือ และเสริมสร้างขีดความสามารถด้านการวิเคราะห์พยานหลักฐานดิจิทัลให้กับประเทศไทย และโครงการ
บูรณาการโครงสร้างพื้นฐานด้านเครือข่ายรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนาและบริหารจัดการโครงสร้าง
พื้นฐานรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศให้มีความมั่นคงปลอดภัย โดยใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและลดความ
ซ้ำซ้อน ส่วนกระทรวงการคลังได้ปฏิรูประบบการจัดซื้อภาครัฐด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์อย่างครบวงจร (e-GP)
: ระยะที่ 2 และ 3 ให้การจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐเป็นไปอย่างโปร่งใส ลดปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน ประหยัดและมี
ประสิทธิภาพ

6) พัฒนาศักยภาพการให้บริการน้ำอุปโภคบริโภคทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ
ที่มีมาตรฐานสากลครอบคลุมทั้งในเขตเมืองและพื้นที่ชนบท กระทรวงคมนาคมดำเนินการศึกษาสิ่งแวดล้อม
และสำรวจออกแบบรายละเอียดเพื่อก่อสร้างเขื่อนยกระดับน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาและน่านเพื่อการเดินเรือ

5.3.5 สร้างความมั่นคงด้านพลังงาน โดย

1) ส่งเสริมการใช้พลังงานสะอาดและพัฒนาพลังงานทางเลือก กระทรวง
พลังงานดำเนินโครงการส่งเสริมการจัดการด้านการใช้พลังงานโดยวิธีประกวดราคา จูงใจให้ผู้ประกอบกิจการ
เอกชนเร่งลงทุนปรับปรุงและปรับเปลี่ยนเครื่องจักรอุปกรณ์ให้มีประสิทธิภาพ โครงการอุตสาหกรรมประหยัด
ไฟ ช่วยไทยลดใช้พลังงาน โดยการสนับสนุนให้โรงงานอุตสาหกรรมเปลี่ยนมาใช้หลอดไฟแสงสว่างแบบ
ประหยัดพลังงาน แทนหลอดฟลูออเรสเซนต์ และกำกับดูแลด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมจากการ
ประกอบกิจการปิโตรเลียม ในประเทศให้ได้มาตรฐานความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมสากล และเป็นที่ยอมรับ
จากทุกภาคส่วน

2) จัดหาพลังงานเพื่อความมั่นคงและเน้นการกระจายชนิดของเชื้อเพลิง

กระทรวงพลังงานดำเนินงานโครงการศึกษาพัฒนาแผนการจัดหาไฟฟ้าของประเทศ เพื่อสร้างระบบการแข่งขันด้านการค้าและการลงทุนให้เป็นธรรม และคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศ รวมทั้งสร้างกลไกในการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาสู่ประชาชนในทุกภาคส่วนอย่างเป็นธรรม โครงการปรับปรุงนโยบายการส่งเสริมการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียน เพื่อศึกษา วิเคราะห์ และเสนอแนะนโยบายการส่งเสริมการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนในรูปแบบ Feed-in tariff และมาตรการสนับสนุนอื่นๆ ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์พลังงานหมุนเวียนในปัจจุบัน โครงการไฟฟ้าพลังน้ำขนาดเล็ก เพื่อผลิตพลังงานไฟฟ้าแทนเครื่องกำเนิดไฟฟ้าจากน้ำมันเชื้อเพลิง เสริมสร้างความมั่นคงในระบบไฟฟ้า โดยผลิตไฟฟ้าจำหน่ายให้กับ กฟผ., กฟภ. และให้นำน้ำสำหรับอุปโภค บริโภคและการเกษตรตลอดปี โครงการไฟฟ้าพลังน้ำระดับหมู่บ้าน เพื่อผลิตพลังงานไฟฟ้าจากแหล่งน้ำ ให้กับราษฎรในชนบทที่ห่างไกล ไม่น้อยกว่า 1,000,000 หน่วย ต่อปี เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งและยกระดับคุณภาพชีวิตให้กับชุมชน ระบบผลิตไฟฟ้าด้วยเซลล์แสงอาทิตย์ เพื่อติดตั้งและผลิตระบบผลิตไฟฟ้าด้วยเซลล์แสงอาทิตย์ สำหรับพื้นที่ห่างไกล การเตรียมการเปิดสัมปทานปิโตรเลียมครั้งที่ 21 เพื่อความมั่นคงด้านพลังงานของประเทศ ลดการพึ่งพาพลังงานจากต่างประเทศ ลดมูลค่านำเข้าพลังงาน และนำรายได้เข้ารัฐ

โครงการปรับปรุงโรงไฟฟ้าพลังน้ำขนาดเล็ก ได้แก่ โครงการโรงไฟฟ้าพลังน้ำเขื่อนอุบลรัตน์ เครื่องที่ 1-3 ปรับปรุงโรงไฟฟ้าที่หมดสภาพลงเพื่อยืดระยะเวลาการใช้งานของเครื่อง โครงการปรับปรุงโรงไฟฟ้าพลังน้ำเขื่อนน้ำพุง เครื่องที่ 1 - 2 โครงการปรับปรุงโรงไฟฟ้าพลังน้ำ เขื่อนจุฬาภรณ์ เครื่องที่ 1-2 และ โครงการปรับปรุงโรงไฟฟ้าพลังน้ำเขื่อนสิรินธร เครื่องที่ 1-3

โครงการพัฒนาโรงไฟฟ้าพลังน้ำท้ายเขื่อนชลประทาน ได้แก่ โครงการโรงไฟฟ้าพลังน้ำขนาดเล็กท้ายเขื่อนป่าสักชลสิทธิ์ ก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังงานหมุนเวียน (RPS) โดยการก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังน้ำขนาดเล็กท้ายเขื่อนชลประทาน กั้นแม่น้ำป่าสัก ต.หนองบัว อ.พัฒนานิคม จ.ลพบุรี โรงไฟฟ้าเขื่อนขุนด่านปราการชล ก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังงานหมุนเวียน (RPS) โดยก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังน้ำขนาดเล็กท้ายเขื่อนชลประทาน กั้นลำน้ำคลองท่าด่าน ต.หินตั้ง อ.เมือง จ.นครนายก โรงไฟฟ้าเขื่อนนเรศวร ก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังน้ำขนาดเล็กท้ายเขื่อนชลประทาน บนแม่น้ำน่าน อ.พรหมพิราม จ.พิษณุโลก โรงไฟฟ้าเขื่อนแควน้อยบำรุงแดน ก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังน้ำขนาดเล็กท้ายเขื่อนชลประทาน กั้นแม่น้ำแควน้อย อ.วัดโบสถ์ จ.พิษณุโลก โรงไฟฟ้าเขื่อนแม่กลอง ก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังน้ำขนาดเล็กท้ายเขื่อนชลประทาน บนแม่น้ำแม่กลอง อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี โรงไฟฟ้าเขื่อนเจ้าพระยา ก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังน้ำขนาดเล็กท้ายเขื่อนชลประทาน กั้นแม่น้ำป่าสัก ต.หนองบัว อ.พัฒนานิคม จ.ลพบุรี

โครงการก่อสร้างโรงไฟฟ้าและระบบส่งไฟฟ้า ได้แก่โครงการปรับปรุงโรงไฟฟ้าพลังน้ำเขื่อนบางลาง เครื่องที่ 1-3 เพื่อลดค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษา โครงการขยายระบบไฟฟ้าในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ระยะที่ 1 ก่อสร้างสายส่งและสถานีไฟฟ้าแรงสูง ขนาด 230 เควี และ 500 เควี ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครและ ปริมณฑลให้สามารถรองรับความต้องการใช้ไฟฟ้าที่เพิ่มสูงขึ้น โครงการขยายระบบไฟฟ้าในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ระยะที่ 2 เพิ่มขีดความสามารถในการจ่ายไฟฟ้า รักษาระดับความมั่นคงของการจ่ายไฟฟ้า และรองรับความต้องการใช้ไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้นในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โครงการขยายระบบส่งไฟฟ้า ระยะที่ 11 เพื่อสนองความต้องการใช้ไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้น สามารถจ่ายไฟฟ้าไปยังภาคอุตสาหกรรม ธุรกิจ และผู้ใช้ไฟฟ้าทั่วไปได้อย่างต่อเนื่อง โครงการระบบส่งเพื่อรับซื้อไฟฟ้าจากโรงไฟฟ้าพลังน้ำเขื่อนน้ำงึม 3 และน้ำเทิน 1 โดยการรับซื้อไฟฟ้าจาก สปป.ลาว เพื่อสนองความต้องการใช้ไฟฟ้าของ

ประเทศที่เพิ่มขึ้น โครงการระบบส่งเพื่อรับซื้อไฟฟ้าจากโรงไฟฟ้าพลังน้ำเขื่อนเทินหินบูนส่วนขยาย รองรับการรับซื้อไฟฟ้าจาก สปป.ลาว ภายใต้ MOU ระหว่างรัฐบาลไทยและรัฐบาล สปป.ลาว สามารถสนองความต้องการไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โครงการระบบส่งไฟฟ้าเชื่อมโยงเพื่อรับซื้อไฟฟ้าจากผู้ผลิตไฟฟ้าเอกชนรายใหญ่ เพื่อลดภาระการลงทุนของภาครัฐ และสนองความต้องการใช้ไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โครงการระบบส่งเพื่อรับซื้อไฟฟ้าจากโรงไฟฟ้าพลังความร้อนหงสาสิกไนต์ เพื่อสนองความต้องการใช้ไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้นในภาคเหนือ โครงการปรับปรุงและขยายระบบส่งไฟฟ้าที่เสื่อมสภาพตามอายุการใช้งาน ระยะที่ 1 เสริมสร้างความมั่นคงของระบบส่ง โครงการโรงไฟฟ้าพลังความร้อนร่วมวังน้อย ชุดที่ 4 เพื่อรองรับอัตราการใช้ไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้นในอนาคต และโครงการโรงไฟฟ้าพลังความร้อนร่วมจะนะ ชุดที่ 2 เสริมความมั่นคงและเสถียรภาพของระบบไฟฟ้าในพื้นที่ภาคใต้

นอกจากนี้ กระทรวงมหาดไทยจัดทำโครงการโรงไฟฟ้าพลังน้ำชุมชน เพื่อจัดหาแหล่งพลังงานให้กับพื้นที่ห่างไกลที่มีพลังงานไม่พอเพียง อีกทั้งเป็นต้นแบบในการรองรับการจ่ายไฟแบบโครงข่ายไฟฟ้าขนาดเล็ก (Microgrid) ในอนาคตต่อไป

3) กำกับดูแลกิจการพลังงานให้มีราคาที่เหมาะสม มีเสถียรภาพ และเป็นธรรมต่อผู้ใช้และผู้จัดหาพลังงาน กระทรวงพลังงานได้ดำเนินโครงการตรวจสอบและออกใบอนุญาตผลิตพลังงาน ควบคุมตามพระราชบัญญัติการพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน พ.ศ. 2535 ตรวจสอบระบบการผลิตพลังงาน ควบคุมและจัดทำรายงานผลการตรวจสอบระบบผลิตพลังงานควบคุม

4) ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาการผลิตพลังงานจากแหล่งธรรมชาติ กระทรวงพลังงานได้จัดทำแผนปฏิบัติการอนุรักษ์พลังงาน 20 ปี (พ.ศ. 2554 - 2573) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศ ซึ่งสามารถลดความเข้มการใช้พลังงานของประเทศลง และสนับสนุนการศึกษาวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีพลังงานทดแทน

5) เพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในทุกระดับ กระทรวงพลังงานดำเนินโครงการสนับสนุนการศึกษาวิจัย พัฒนาเทคโนโลยีด้านอนุรักษ์พลังงาน โดยมีงานวิจัยและพัฒนาด้านการอนุรักษ์พลังงานที่สนับสนุนให้เกิดการเพิ่มประสิทธิภาพพลังงาน ในภาคเศรษฐกิจต่างๆ โครงการอนุรักษ์พลังงานในอาคารควบคุมภาครัฐ โดยจัดสัมมนาเพื่อชี้แจงทำความเข้าใจในขั้นตอนการดำเนินการจัดการพลังงาน และการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน โครงการกำกับดูแล และส่งเสริมการปฏิบัติงานตาม พ.ร.บ.การส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน พ.ศ. 2535 สำหรับอาคารควบคุมเอกชน และโรงงานควบคุม โครงการอนุรักษ์พลังงานแบบมีส่วนร่วมโดยโรงงานอุตสาหกรรมและอาคารธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก ดำเนินการในโรงงานและอาคารธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก โครงการส่งเสริมวัสดุและอุปกรณ์เพื่อการอนุรักษ์พลังงาน ดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนการใช้วัสดุและอุปกรณ์ที่มีผลต่อการประหยัดพลังงาน ให้แพร่หลายครอบคลุมถึงโรงงาน/อาคารขนาดกลางและขนาดเล็ก และในภาคเกษตร

กระทรวงมหาดไทยได้ดำเนินโครงการส่งเสริมการปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้พลังงานในอาคาร ทำให้ลดปริมาณการส่งก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ลง โครงการผลิตไฟฟ้าจากเซลล์แสงอาทิตย์ที่อาคารสำนักงานใหญ่ การไฟฟ้านครหลวง สามารถลดปริมาณการใช้ไฟฟ้า 18 MWh/ปี และลดปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ลง 10 ตัน/ปี และโครงการ Energy Mind ส่งเสริม สนับสนุน รมรณรงค์การอนุรักษ์พลังงาน และการใช้ไฟฟ้าอย่างปลอดภัย และรณรงค์ให้มีการใช้เทคโนโลยีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

5.3.6 ปฏิรูปกฎหมาย กฎ และระเบียบต่างๆ ทางเศรษฐกิจ ในด้านการเงินและการคลัง กระทรวงการคลังได้*ปรับลดภาษีเงินได้นิติบุคคล* โดยออกพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 530) พ.ศ. 2554 โดยลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล เป็นระยะเวลาสามรอบระยะเวลาบัญชี ส่งผลให้ภาคธุรกิจเอกชนมีเม็ดเงินที่ใช้หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจของประเทศเพิ่มขึ้น

5.4 การบริหารจัดการเศรษฐกิจส่วนรวมอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีผลการดำเนินงาน ดังนี้

5.4.1 การบริหารจัดการด้านการเงิน โดยพัฒนากลไกการเฝ้าระวังความผันผวนทางเศรษฐกิจและพัฒนาระบบเตือนภัยแบบองค์รวม ครอบคลุมความเสี่ยงทุกด้าน กระทรวงการคลังจัดทำแผนการบริหารหนี้สาธารณะประจำปีงบประมาณ 2556 ส่งผลให้หนี้สาธารณะอยู่ภายใต้กรอบความยั่งยืนทางการคลัง และการกู้เงินของรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจเป็นไปตามแผนการบริหารหนี้สาธารณะประจำปีงบประมาณ และแผนการบริหารความเสี่ยงด้านหนี้สาธารณะ ส่งผลให้หนี้สาธารณะอยู่ภายใต้กรอบความเสี่ยงที่ยอมรับได้และอยู่ภายใต้กรอบความยั่งยืนทางการคลัง

5.4.2 บริหารจัดการด้านการคลัง โดย

1) **ปรับปรุงระบบการจัดเก็บรายได้ของประเทศ** กระทรวงการคลังออกตราสารหนี้รัฐบาลให้สอดคล้องกับความต้องการระดมทุนรวมของรัฐบาลเพื่อใช้ในโครงการลงทุนภาครัฐ พัฒนาตลาดตราสารหนี้ในประเทศเพื่อให้เป็นแหล่งระดมทุนที่ยั่งยืน รวมทั้งเป็นเสาหลักทางการเงินของประเทศ

2) **เพิ่มประสิทธิภาพของการจัดสรรและการบริหารงบประมาณ** กระทรวงการคลังจัดเก็บภาษีสรรพสามิต สามารถจัดเก็บภาษีได้ตามเป้าหมาย วิเคราะห์และเสนอแนะนโยบายการคลังภาคสาธารณะ ส่งผลให้สามารถติดตาม วิเคราะห์ ประเมิน และรายงานภาวะรายได้ รายจ่ายดุลงบประมาณการบริหารทรัพย์สิน หนี้สาธารณะ และภาพรวมฐานะการคลังภาครัฐบาล พร้อมทั้งเสนอแนะนโยบายด้านการคลังที่เหมาะสม และศึกษาแนวทางการจัดการหลักทรัพย์ที่มีภาระผูกพันของกระทรวงการคลัง (การซื้อหุ้นคืนจากกองทุนรวมอายุักษ์ หนึ่ง) ทำให้สามารถลดภาระผูกพันของกระทรวงการคลังในการจัดการหลักทรัพย์ที่มีภาระผูกพัน โดยไม่สร้างภาระและปัญหาใดๆ ต่อภาครัฐในอนาคต

3) **ป้องกันความเสี่ยงทางการคลัง** กระทรวงการคลังได้ศึกษาวิเคราะห์ความยั่งยืนทางการคลัง สามารถรักษาวินัยทางการคลัง และสร้างความยั่งยืนหรือเสถียรภาพทางการคลังในระยะปานกลางและระยะยาว บริหารความเสี่ยงทางการคลัง เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารความเสี่ยงทางการคลัง และใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการดำเนินนโยบายการคลัง พร้อมทั้งแยกบัญชีธุรกรรมนโยบายรัฐ (PSA) ทำให้กระทรวงการคลังทราบถึงผลการดำเนินงานของธุรกรรมทั้งสองประเภทของสถาบันการเงินเฉพาะกิจได้อย่างชัดเจน

4) **พัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจ** กระทรวงการคลังได้ดำเนินโครงการกำกับติดตามการจัดทำแผนฟื้นฟูและทบทวนบทบาทรัฐวิสาหกิจที่มีปัญหาทางการเงินและการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจ เพื่อกำกับติดตามการจัดทำแผนฟื้นฟูและทบทวนบทบาทรัฐวิสาหกิจที่มีปัญหาทางการเงินและการดำเนินงาน ส่งผลให้รัฐวิสาหกิจมีการจัดทำแผนฟื้นฟูและทบทวนบทบาทการดำเนินงานขององค์กร และสามารถฟื้นฟูฐานะทางการเงินให้ดีขึ้นและมีบทบาทการดำเนินงานที่ชัดเจน

5) ส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้ามีส่วนร่วมในการลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการให้บริการขั้นพื้นฐานของภาครัฐเพิ่มขึ้น กระทรวงการคลังได้ดำเนินโครงการผลักดันร่างพระราชบัญญัติการให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ พ.ศ. เพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคจากการให้เอกชนเข้าร่วมงานหรือดำเนินการในกิจการของรัฐตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยการให้เอกชนเข้าร่วมงานหรือดำเนินการในกิจการของรัฐ พ.ศ. 2535

6) เสริมสร้างความเข้มแข็งทางการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงการคลังจัดทำโครงการพัฒนาระบบการคลังท้องถิ่น สามารถพัฒนาระบบการคลังท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ต่อการวางแผนการคลังท้องถิ่นในระยะยาว ส่งผลให้การพัฒนาระบบการกระจายอำนาจเพิ่มขึ้นให้แก่ท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง

6 สรุปและประเด็นการพัฒนาในระยะต่อไป

ผลการพัฒนาในช่วงปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ชี้ให้เห็นว่า การขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน และการขับเคลื่อนการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม และพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันที่มีประสิทธิภาพ เท่าเทียมและเป็นธรรม รวมทั้ง การบริหารจัดการเศรษฐกิจส่วนรวมให้มีเสถียรภาพเพื่อให้เป็นพลังขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนสู่การปฏิบัติ ยังอยู่ในขั้นเริ่มต้น ประกอบกับประเทศไทยต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลง เช่น ภัยพิบัติทางธรรมชาติ โดยเฉพาะปัญหาน้ำท่วม และความผันผวนของราคาพลังงานและทองคำ เป็นต้น ดังนั้นผลการดำเนินงานที่ผ่านมาจึงห่างไกลจากเป้าหมายที่กำหนดไว้ เช่น ค่าใช้จ่ายในการลงทุนวิจัยและพัฒนา ยังคงต่ำกว่าเป้าหมาย ยังไม่สามารถสนับสนุนให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลผลิตทางการเกษตร เพราะเกษตรกรยังไม่สามารถใช้ประโยชน์จากงานวิจัยและพัฒนาสินค้าอาหารได้อย่างเต็มที่ รวมทั้ง การขับเคลื่อนเมืองอุตสาหกรรมนิเวศยังอยู่ในวงจำกัด เพราะขาดการบูรณาการการดำเนินระหว่างหน่วยงานทั้งของภาครัฐ และระหว่างภาครัฐกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ยิ่งไปกว่านั้นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและบริการโลจิสติกส์ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพแม้ว่าเพิ่มขึ้นแต่ยังไม่บรรลุเป้าหมาย

ดังนั้นประเด็นพัฒนาในระยะต่อไป ประเทศไทยต้องเสริมสร้างการขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนให้บรรลุเป้าหมายและต่อเนื่อง โดยให้ความสำคัญกับการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ส่งผลให้เศรษฐกิจไทยสามารถเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน จนประเทศไทยสามารถก้าวข้ามกับดักของประเทศที่มีรายได้ปานกลาง (Middle Income Trap) ซึ่งรายละเอียดพอสรุปได้ดังนี้

6.1 ขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจของไทยให้สามารถรองรับการเติบโตได้อย่างมีคุณภาพและยั่งยืนอย่างต่อเนื่อง โดยมีแนวทางในการดำเนินงานดังนี้

6.1.1 ขับเคลื่อนนโยบายการค้าระหว่างประเทศและส่งเสริมการลงทุนให้เป็นไปในทิศทางขยายตัวทางเศรษฐกิจของต่างประเทศ และเศรษฐกิจในประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยเร่งสร้างกลไกเพื่อขยายตลาดส่งออกไปสู่ตลาดใหม่ๆ ที่มีศักยภาพ เช่น เพิ่มประสิทธิภาพการระบบการขายและกระจายสินค้าจากแหล่งผลิตไปยังผู้บริโภคทั้งในและต่างประเทศอย่างครบวงจร เป็นต้น ตลอดจนศึกษาและ

ปรับกฎหมาย กฎ ระเบียบ ทั้งที่เอื้อประโยชน์และเป็นอุปสรรคในการลงทุนและการส่งออกไปยังตลาดใหม่ๆ โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้งเร่งรัดการใช้ประโยชน์จากการเปิดเสรีที่มีผลบังคับใช้แล้ว

6.1.2 เร่งเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคบริการ โดยเฉพาะด้านการท่องเที่ยว สุขภาพ บริการโลจิสติกส์ ภาพยนตร์ และธุรกิจการจัดประชุมและแสดงนิทรรศการนานาชาติ ให้มีศักยภาพมากขึ้น เช่น ธุรกิจการท่องเที่ยว เร่งให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมกันกำหนดมาตรการเพื่อแก้ไขปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรม และเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อรองรับการเปิดเสรีทางการค้าและกระแสความต้องการของตลาดโลก รวมทั้งกำหนดมาตรฐานความปลอดภัยและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อสร้างความเชื่อมั่นทางการท่องเที่ยว รวมทั้งเพิ่มและกวดขันมาตรฐานด้านความปลอดภัยจากอาชญากรรมและติดตามการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ที่มีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวอย่างเป็นรูปธรรมและรวดเร็ว เป็นต้น

6.1.3 ดำเนินการพัฒนาและสนับสนุนอุตสาหกรรมสร้างสรรค์อย่างต่อเนื่อง โดยยกระดับคุณภาพและมาตรฐานให้สามารถตอบสนองความต้องการของตลาด ตลอดจนเจาะตลาดและสร้างช่องทางการจำหน่ายทั้งในและต่างประเทศผ่านสื่อกิจกรรมต่างๆ และเครือข่ายผู้ค้า สร้างและพัฒนาตราสินค้า รวมทั้งพัฒนาปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการสร้างสรรค์ เช่น สนับสนุนการรวมกลุ่มในรูปแบบเครือข่ายวิสาหกิจ (Clusters) ตลอดห่วงโซ่มูลค่า และเครือข่ายชุมชน (Social Networking) ทั้ง 12 สาขา ได้แก่ การออกแบบ ทัศนศิลป์ แฟชั่น การแพร่ภาพและกระจายเสียง ทัศนกรรม การพิมพ์ ซอฟต์แวร์ ภาพยนตร์ โฆษณา ธุรกิจสถาปัตยกรรม ดนตรี และศิลปะการแสดง

6.1.4 เร่งขับเคลื่อนการพัฒนาภาคเกษตรให้มีความต่อเนื่อง โดยการขับเคลื่อนการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นฐานการผลิตภาคเกษตรให้เข้มแข็งและยั่งยืน เช่น เร่งดำเนินการตามกระบวนการนิติกรรม เพื่อผลักดันให้พระราชบัญญัติคุ้มครองพื้นที่เกษตรกรรมของประเทศมีผลบังคับใช้ตามกฎหมาย รวมทั้งเร่งจัดทำต้นแบบแนวทางการกำหนดพื้นที่ศักยภาพการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อเกษตรกรรมให้แล้วเสร็จโดยเร็ว เป็นต้น นอกจากนี้ ต้องสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านการเกษตรอย่างต่อเนื่อง และเสริมสร้างองค์ความรู้ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่างๆ ที่เหมาะสมทางการเกษตร และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เช่น เร่งจัดตั้งศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาที่ดิน เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาที่ดินในพื้นที่ของหมอดินอาสา เป็นต้น รวมทั้ง ผลักดันการบริหารจัดการพื้นที่เกษตรกรรม และยกระดับคุณภาพมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรตลอดห่วงโซ่การผลิต

6.1.5 ส่งเสริมการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมให้มีคุณภาพและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชน โดยเร่งผลักดันให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมกันดำเนินการขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมนิเวศเชิงบูรณาการ และปรับปรุง กฎหมาย กฎ ระเบียบ สิทธิประโยชน์ให้เอื้อต่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมนิเวศ และเพิ่มมูลค่าและยกระดับสินค้าของอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปให้มีคุณภาพ ปลอดภัยตามมาตรฐานสากล และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตลอดจนยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันภาคอุตสาหกรรมด้วยการสนับสนุนการประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการเพิ่มผลิตภาพและประสิทธิภาพการผลิต รวมทั้งสนับสนุนการเชื่อมโยงอุตสาหกรรมขนาดใหญ่กับอุตสาหกรรมท้องถิ่น และกระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค

6.2 เร่งพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นปัจจัยสนับสนุนที่มีพลังในการขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนและไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ด้วยการกระตุ้นการลงทุนวิจัยและพัฒนาเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของ

ภาคเอกชนให้เพิ่มมากขึ้น โดยการปรับปรุงและเพิ่มสิทธิประโยชน์และมาตรการการจูงใจทั้งด้านการเงินและการคลัง ปรับกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรค บริหารจัดการทรัพย์สินทางปัญญาอย่างมีประสิทธิภาพ มีมาตรการส่งเสริมโครงการลงทุนวิจัยพัฒนาขนาดใหญ่ที่สอดคล้องกับเป้าหมายในสาขาตามยุทธศาสตร์ประเทศ และปรับระบบการประสานเชื่อมโยงการทำงานในเชิงบูรณาการระหว่างผู้ผลิตงานวิจัยและผู้ใช้ประโยชน์ในรูปแบบเครือข่ายวิจัยระหว่างสถาบันการศึกษา สถาบันวิจัย ภาคการผลิตและชุมชน สมาคมและองค์กรที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและทิศทางการพัฒนาประเทศ รวมทั้ง เร่งพัฒนาอุทยานวิทยาศาสตร์ ศูนย์บ่มเพาะ ศูนย์วิจัยและพัฒนา และศูนย์บริการวิเคราะห์ทดสอบทั้งของรัฐและเอกชนให้ทั่วถึงและเพียงพอเพื่อยกระดับขีดความสามารถด้านโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมของประเทศ ตลอดจนเร่งผลิตบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และนักวิจัยให้มีปริมาณและคุณภาพตรงกับความต้องการและทิศทางการพัฒนาประเทศ

6.3 เร่งจัดจุดอ่อนเสริมสร้างจุดแข็งเพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดย

6.3.1 เร่งปฏิรูปกฎหมาย กฎ ระเบียบต่างๆ ทางเศรษฐกิจ เพื่อรองรับการเปิดเสรีและการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจทั้งในระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาค ป้องกันการผูกขาด และให้เอื้อต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ควบคู่ไปกับเร่งสร้างกลไกการบังคับใช้ที่มีความโปร่งใสและตรวจสอบได้ รวมทั้งเร่งผลิตบุคลากรด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายให้มีศักยภาพและตอบสนองกระแสสังคมและมาตรการระหว่างประเทศ

6.3.2 เพิ่มปริมาณและปรับปรุงคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ให้สอดคล้องกับความต้องการและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดย

1) เร่งปรับปรุงกฎหมายและระเบียบปฏิบัติภายในของหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก และโลจิสติกส์ เพื่อยกระดับมาตรฐานการค้าและการบริการให้สามารถพร้อมรับมือกับการแข่งขันจากการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558

2) พัฒนาคือร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการในระดับโซ่อุปทานเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่ชัดเจนถึงขั้นสร้างความมีประสิทธิภาพร่วมกันในระดับโซ่อุปทานโดยจัดให้มีมาตรการอื่นที่ได้ผลมากกว่าที่ผ่านมาเพื่อกระตุ้นให้เกิดความร่วมมืออย่างแท้จริงและอย่างมีความรับผิดชอบต่อการตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคซึ่งเป็นข้อต่อสุดท้ายของโซ่อุปทานนั้นๆ ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาระบบขนส่งทางราง และการขนส่งชายฝั่ง เพื่อให้เปลี่ยนไปสู่การขนส่งจากถนนไปสู่การขนส่งทางราง และทางน้ำ รวมทั้งให้เกิดการโยงเพื่อให้เกิดการขนส่งต่อเนื่อง เพื่อเกิดการประหยัดพลังงาน และลดต้นทุนการขนส่งและการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพ

3) สนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ในห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain Optimization) โดยเฉพาะกิจกรรมโลจิสติกส์ภาคเกษตรซึ่งอยู่ในช่วงต้นน้ำ ด้วยการบริหารจัดการสินค้าเกษตรภายหลังการเก็บเกี่ยว (Post-harvest Management) และการพัฒนาระบบห่วงโซ่ความเย็น (Cool Chain System) การให้ความสำคัญในการสร้างความเข้มแข็งของผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อจัดการระบบโลจิสติกส์ภายในสถานประกอบการและมีส่วนร่วมในโซ่อุปทานการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ การปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการค้าและโลจิสติกส์ ด้วยการเร่งผลักดันการพัฒนาระบบ NSW ให้สามารถให้บริการด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ได้อย่างเป็นรูปธรรม เร่งรัดการเชื่อมต่อระบบข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐ และระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนให้เสร็จสมบูรณ์ รวมทั้งปรับปรุงกฎหมายและระเบียบ

ปฏิบัติของหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนผลิตบุคลากรด้านโลจิสติกส์ที่มีความเป็นมืออาชีพ พัฒนาระบบ และบริหารเครือข่ายธุรกิจขนส่งและโลจิสติกส์ตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน

4) พัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทยเข้าสู่มาตรฐานสากล เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจในซอฟต์แวร์ไทย รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้ผลิตสินค้าเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถผลิตชิ้นส่วนและประกอบอุปกรณ์เพื่อการจำหน่ายในประเทศด้วยต้นทุนที่ต่ำกว่าการนำเข้า

5) รัฐบาล สถาบันการศึกษา และภาคอุตสาหกรรมต้องร่วมมือกันในการพัฒนาหลักสูตรในสาขาวิชาทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ รวมถึงหลักสูตรการฝึกอบรมเพื่อผลิตบัณฑิตและนักวิชาชีพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและเพิ่มทักษะความรู้ของบุคลากรเทคโนโลยีสารสนเทศ

6) เร่งรัดการแปลงนโยบายบรอดแบนด์แห่งชาติสู่การปฏิบัติ โดยเน้นการขยายโครงข่าย Smart Network ที่มีประสิทธิภาพด้วยการวางโครงข่ายเคเบิลใยแก้วนำแสง (Fiber Optic) ลงไปถึงระดับอำเภอในปี 2556 และระดับตำบลในปี 2563 รวมทั้ง เร่งรัดดำเนินการให้บริการภาครัฐ บนโครงข่าย Smart Network โดยประสานกับหน่วยงานต่าง ๆ ในการเตรียมบริการที่เหมาะสม พร้อมให้บริการประชาชนในด้าน Smart Education, Smart Health, Smart Agriculture และ Smart Government

7) เร่งดำเนินโครงการปรับปรุงประสิทธิภาพโครงข่าย IP โครงการขยายโครงข่ายเป็น NGN (Next Generation Network) และโครงการ Fiber to the x เพื่อให้สามารถรองรับปริมาณการรับส่งข้อมูลขนาดใหญ่และให้มีความเร็วเพิ่มสูงขึ้น รวมทั้งสนับสนุนนโยบาย Smart Network ในการขยายโครงข่ายให้ครอบคลุมทั่วประเทศ

8) จัดทำแผนบริหารจัดการโครงการให้บริการอินเทอร์เน็ตไร้สายในที่สาธารณะ ฟรีและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานให้มีความชัดเจน

6.3.3 ขับเคลื่อนสร้างความมั่นคงด้านพลังงาน ผลิตและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเชื่อมโยงแหล่งพลังงานกับประเทศในอาเซียนอย่างต่อเนื่อง ด้วยการจัดหาและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจพลังงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสร้างอุตสาหกรรมที่จะเป็นฐานเศรษฐกิจใหม่ของประเทศ ได้แก่ อุตสาหกรรมพลาสติกชีวภาพ อุตสาหกรรมผลิตน้ำมันชีวภาพสังเคราะห์และน้ำมันเครื่องบิน (Biojet) นอกจากนี้สนับสนุนให้มีสัดส่วนการผลิตและการใช้พลังงานทดแทนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 25 ในปี 2564 และสนับสนุนการลดความเข้มข้นการใช้พลังงานร้อยละ 25 ในปี 2573 นำไปสู่การสนับสนุนการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคพลังงานตาม Nationally Appropriate Mitigation Actions (NAMAs) ยิ่งไปกว่านั้นเป็นศูนย์กลางการซื้อขายไฟฟ้าและการผลิตพลังงานสะอาดในภูมิภาค

6.4 รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจให้เอื้อต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้เติบโตและแข่งขันได้ โดยบริหารจัดการทางการคลังและงบประมาณให้เกิดประสิทธิภาพเนื่องจากในระยะปานกลาง รัฐบาลและรัฐวิสาหกิจมีความต้องการใช้เงินลงทุนจำนวนมาก โดยเฉพาะในการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคม และการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ รวมทั้งเร่งระดมเงินออมในประเทศเพื่อเป็นแหล่งเงินทุนในการดำเนินโครงการ เพื่อรักษาเสถียรภาพทางการคลังของประเทศ โดยเฉพาะเงินออมในภาคครัวเรือนที่มีแนวโน้มชะลอตัวอย่างรวดเร็ว ซึ่งมีแนวทางสำคัญ ดังนี้

6.4.1 **ปรับระบบการจัดเก็บภาษีทดแทนในส่วนที่ปรับลดอัตราภาษีของภาษีเงินได้นิติบุคคล**
โดยผลักดัน ร่างภาษีต่างๆ ที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาให้มีผลบังคับใช้โดยเร็ว อาทิ ร่างพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ซึ่งเป็นการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดินและกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ซึ่งใช้บังคับมาเป็นเวลานานให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ทั้งในเรื่องฐานภาษี อัตราภาษี ทั้งนี้ภาษีดังกล่าว จะเป็นภาษีที่จัดเก็บตามฐานทรัพย์สิน ซึ่งจะเป็นเครื่องมือในสร้างความเป็นธรรมในการจัดสรรทรัพยากรและการถือครองทรัพย์สิน รวมทั้งจะเป็นการสร้างความเข้มแข็งทางการคลังตามหลักการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

6.4.2 **กำหนดเป้าหมายของการขาดดุลงบประมาณและปรับสัดส่วนงบประมาณรายจ่ายประจำให้ลดลง** จะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารงบประมาณและการใช้จ่ายภาครัฐ และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการจัดทำงบประมาณแบบสมดุล นอกจากนี้ ควรกำหนดเป้าหมายอัตราเบิกจ่ายงบประมาณในส่วนของงบประมาณรายจ่ายลงทุนตามที่ได้ดำเนินการอยู่แล้ว จะทำให้การลงทุนของรัฐบาลสามารถเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจในภาพรวม

6.4.3 **ส่งเสริมการพัฒนาตลาดทุนให้เป็นแหล่งในการออมเงินและระดมเงินของภาคธุรกิจ**
โดยการขยายฐานผู้ลงทุนอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการพัฒนาบริษัทจดทะเบียน การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ใหม่ พร้อมต่อยอดความร่วมมือในกลุ่มประเทศในภูมิภาคที่มีศักยภาพ นอกจากนี้ เร่งสร้างความรู้ความเข้าใจในการออมและการลงทุนแก่ผู้ลงทุนและประชาชนทั่วไป รวมทั้งการปลูกฝังวัฒนธรรมการออม และการบริหารเงินให้แก่เยาวชนซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของประเทศ เพื่อความเติบโตอย่างมั่นคงและยั่งยืนของตลาดทุนและเศรษฐกิจไทย
